rozsévač rozsievač

7

september /září
2016
ročník 85

Časopis Bratskej jednoty baptistov • Časopis Bratrské jednoty baptistů

Usilovnost, pracovitost nebo lenost?

Práca ako Boží dar, alebo modla?

Čo sa oplatí?

„Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi svěřil.“ (J 17, 4)

Usilovnost, pracovitost, nebo lenost?

Odpustenie

Každý kresťan iste pozná výzvu z Biblie: Ak sa proti tebe previní tvoj brat, odpusť mu, a to nie jeden krát, ale až 77-krát. Ak neodpustíte ľuďom ich poklesky, ani vám Boh neodpustí vaše poklesky. Schopnosť poslúchnuť túto výzvu – ODPUSTIŤ, často nie je v ľudskej moci. Je z iného sveta. Z toho sveta, z ktorého zaznieva – z Božieho kráľovstva, v ktorom my, kresťania, žijeme svoj **nový** život v Kristovi.

Kvôli naliehavosti tejto témy a potrebe prijať a udeľovať odpustenie, aby sme mohli ďalej fungovať v službe, rodinných i cirkevných spoločenstvách, pripravili sestry z česko-slovenského výboru konferenciu (Banská Bystrica, 6. – 8.5.2016) s týmto tematickým zameraním. Pozvali aj odborníka, kresťanského psychoterapeuta, brata Zoltána Mátyusa, ktorý má bohaté praktické skúsenosti aj so sprevádzaním ľudí procesom odpustenia.

Odpustenie považuje za nevyhnutnú potrebu z troch dôvodov: 1) pretože bez odpustenia prebýva v našom vnútri temnota, ktorá dostala priestor, keď nás niekto zranil na duši, a potom sami konáme zlo pod jej vplyvom, 2) pretože bez odpustenia sa nemôže naša duša zbaviť prežitých zranení/krívd, 3) pretože je to Božie usmernenie/príkaz.

Brat Zoli nám v troch prednáškach počas víkendu objasnil, čo je skutočné odpustenie a čo ním nie je, čo pomáha v procese odpustenia a čo mu bráni a ako vyzerá bod zlomu, keď sa konečne môže začať proces uzdravenia vnútorných zranení.

Predovšetkým sme sa dozvedeli, že ODPUSTIŤ znamená „PREPUSTIŤ" (podľa Roháčkovho prekladu verša Lk 6, 37) – prepustiť Bohu zhodnotenie skutku, ktorý nás zranil.

Len Pán Boh vie posúdiť myšlienky, motívy iného človeka a vyhodnotiť jeho vinu.

V každom prípade je odpustenie **proces**, na začiatku ktorého zranený človek (obeť) potrebuje **pravdivo** vyhodnotiť zraňujúcu situáciu (Satan nás v tomto ohľade rád zavádza svojimi klamstvami, takže napr. 99 % detí v detských domovoch dáva za vinu sebe, že sa tam dostali), potrebuje **chcieť/rozhodnúť sa** odpustiť, ale tiež potrebuje prijať opatrenia, ktoré zamedzia ďalšiemu zraňovaniu.

Brat Zoli upozornil na iróniu toho, keď sa zo strany verejnosti/cirkevného spoločenstva prioritne nalieha na obeť, aby odpustila, a nie na páchateľa, aby prestal s činnosťou, ktorá inému ubližuje (ak ide napr. o nejakú formu násilia). Sestry majú úžasnú vlastnosť, že sa vedia zdieľať s tým, čo prežívajú či prežili v minulosti, a svojimi svedectvami nám počas konferencie priblížili mnohé spôsoby, akými prebehol proces odpustenia/uzdravenia v ich životoch (niekedy po dlhých rokoch, odkedy prežili zranenie). Spomenuli aj to, že potrebujeme vedieť odpustiť aj sebe a veriť, že čo raz bolo zmazané krvou Pán Ježiša, tým sa viac nemusíme zaoberať, aj keď Satan rád pripomína našu hriešnu minulosť.

Hosťami na konferencii boli okrem brata Mátyusa aj sestra Hanka Kovaříková z medzinárodného a medzidenominačného spoločenstva PORTA a manželia Knoflíčkovci z Armády spásy.

PORTA robí sociálnu a zároveň evanjelizačnú službu, ktorá prebieha počas víkendov v uličkách pražského centra, pričom cieľovou skupinou sú prostitútky. 10 – 15 žien zo spoločenstva sa stretáva v piatok večer k modlitbám a zdieľaniu a pripravujú sa na službu v teréne. Prostitútkam sprostredkovávajú lásku Pána Ježiša milým slovom, objatím, zvesťou evanjelia, malým darčekom (aj Bibliou) a ponúknu im pomoc. Vďaka Bohu, podarilo sa im vymaniť niektoré ženy z tohto prostredia. Je to však silný duchovný zápas, preto potrebujú aj naše modlitby.

Armáda spásy pôsobí na Slovensku v Plaveckom Štvrtku a Galante a ich cieľovou skupinou sú deti. Keďže je tam početná rómska komunita, učia rómske ženy, ako viesť deti k základným hygienickým návykom, učia ich čítať, písať, deti učia správne rozprávať po slovensky i rómsky, doučujú

ich a pod. Práca v rómskej komunite je nebezpečná, lebo nie každému sa páči zmena spôsobu života. Stretávajú sa aj s pokusmi o fyzické napadnutie, a preto bratia a sestry z Armády spásy potrebujú okrem finančnej aj silnú modlitebnú podporu.

Slovo prestriedala hudba i básne, okrem domácej chválospevovej skupinky sme počuli skupinu z Lovosíc a kvartet pod názvom PORTE z Lučenca.

Konferencia prebehla v príjemných priestoroch strednej odbornej školy, obklopenej krásnou banskobystrickou prírodou, v ktorej nás srdečne privítal pán riaditeľ Filo.

Bratom a sestrám z Banskej Bystrice srdečne ďakujeme za zabezpečenie všetkého, čo prospelo tak nášmu telu, ako aj duchovnému spoločenstvu.

Andrea Balážová

Obsah

Odpustenie 2
Usilovnosť – lenivosť 3
Práca ako Boží dar alebo modla? 4
Usilovnost, pracovitost nebo lenost? 5
Zotrvajme v bdelosti 6
Střípky z konference sester BJB ČR a SR
v Bánské Bystrici 7
Biblické správcovství prakticky 8
A buďte vděční 10
Naše misie na Ukrajině
Jak číst Bibli s malými dětmi? 11
Keď sú bratia spolu 12
Odpustenie
Konference českých krajanů 13
Beh partnerov v nádeji 14
Setkání sester v Sokolově 15
Naši jubilanti
Čo sa oplatí? 16
Rozdávej svůj čas
Ostravské Lobelky 17
Inzercia
Fotokurz s Bibliou/17 18
Sucho útočí, Etiópia potrebuje pomoc 19
Príbeh malého dievčatka
Verš Ex 20, 9 –10 20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, V. Pospíšil, E. Pribulová, L. Podobná
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Uhrinová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza desaťkrát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1.45 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 1,1€ za kus a rok, jednotlivci: 4.8 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: v dôsledku zmeny kurzu na 27,4 Kč/€ predplatné vychádza 370 Kč (cena jedného výtlačku 37 Kč) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 85 Kč na kus a rok, jednotlivci: 210 Kč za kus a rok.
Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €
Platby realizujte na účty:
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 7/2016: 12. 8. 2016
Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92

Lýdia Podobná

Pri slovíčkach usilovný a pracovitý mi hneď napadnú slovné spojenia typu usilovná ako včielka, pracovitý ako mravec. Aj sám Šalamún nám dáva mravce v Božom Slove za príklad:
„Lenivec, zájdi k mravenisku, pozoruj cestičky mravca a zmúdrej. Hoci nemá vodcu, predstaveného ani vládcu,
v lete si pripravuje potravu, cez žatvu si zhromažďuje pokrm"
(Prís 6, 6 – 8).
Lenivosť je opísaná ako ničnerobenie a ako mrhanie časom. V Biblii je prísne odsúdená. Človek nemôže premrhať čas, ktorý mu Boh daroval.
A keď ho predsa len premrhá, dostane svoju odplatu.
Pripomína mi to rozprávku o Cvrčkovi a mravcoch. Cvrček celé leto fidliká a mravce okolo neho pochodujú a zbierajú, čo sa im dostane pod ruku. A cvrček fidliká a fidliká a mravce zbierajú a zbierajú. Každý svojím spôsobom pracuje. Lenže potom príde

Usilovnosť – lenivosť

zima a cvrček zistí, že nemá zimné zásoby. Čítala som dva rôzne konce tejto rozprávky, v jednom prípade mravce nechajú cvrčka zomrieť od hladu a chladu a povedia, že kto nepracoval, nech ani neje.
Toto je to, o čom hovorí Biblia, o lenivosti. V druhom prípade ho však zoberú k sebe, nakŕmia a on im potom posilnený a zohriaty vyhráva na husličkách do tanca. Tam vidím iný princíp. Myslím si, že každý z nás má svoje miesto. Každý máme robiť to, na čo sme boli stvorení.
A máme tým osláviť nášho Stvoriteľa. A nemáme sa navzájom odsudzovať, ak niekto robí iný druh práce ako my.
Ďalšia vec, ktorá mi pri tomto prirovnaní napadá, je, že mravec usilovne pracuje od jari do jesene. A potom v zime spí, oddychuje a užíva si to, čo v čase práce nazhromaždil. Tony Reinke pod lenivosťou nemyslí len „ležať a nič nerobiť", ale aj tzv. workoholizmus. Ak pracujeme od jari do jari, žijeme celý rok, a zháňame si bohatstvo, tak sme pripodobnení k mužovi, o ktorom čítame v Lukášovi 12, 19 – 21:
„Duša, máš veľké zásoby na mnohé roky. Odpočívaj, jedz, pi a veselo hoduj! Ale Boh mu povedal: „Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život, a čo si si nahonobil, čie bude?" Tak je to s tým, kto si hromadí poklady, a pred Bohom nie je bohatý."
Na túto stránku lenivosti často zabúdame, pretože vyzerá takmer ako svätá. Ale v tomto prípade sme leniví dať Bohu svoj čas, svoje prostriedky a svoje schopnosti. No Boh si na nás robí nárok.
Čo teda robiť, aby sme nepadli ani do jedného extrému?
Ako si zmanažovať čas? Ako si určiť priority?
Odpoveď už bola povedaná: *„Lenivec, zájdi k mravenisku."*

> ***...Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život, a čo si si nahonobil, čie bude? Tak je to s tým, kto si hromadí poklady, a pred Bohom nie je bohatý.***

Práca ako Boží dar alebo modla?

Čo je práca a prečo pracujeme

Ťažko nájsť definíciu, ktorá vystihne prácu v celej šírke. Cieľavedomá činnosť nás zamestnáva cez týždeň, doma či mimo domov, môžeme za to poberať plat (odmenu), alebo ju robiť dobrovoľne. Aký je náš vzťah k práci? Žijem, aby som pracoval, alebo pracujem, aby som žil? Aká predstava sa vám vynorí v mysli pri slove práca? (Zamestnanie, zárobok, obživa, namáhavá drina, pot, príjemná činnosť, potešenie, uspokojenie...)

Prečo vlastne pracujeme?

Zaopatrenie - zabezpečiť, uživiť seba, tých, za ktorých som zodpovedný (1Tim 5, 8)
Služba - slúžiť druhým, zlepšovať život ľudskej spoločnosti, pomáhať iným, dávať tým, ktorí nemajú (Ef 4, 28)
Osobný rozvoj - rozvíjať a uplatniť svoje obdarovania (1Pt 4, 10)
Akokoľvek uvažujeme o práci, stále nachádzame v realite jej dve stránky – je to nevyhnutnosť, povinnosť aj radosť, môže byť prekliatím, bremenom, ale aj požehnaním, radosťou. Tento dvojaký charakter práce je zobrazený aj v Písme a súvisí so stvorením a celkovým vývojom človeka a ľudstva.

Práca ako Boží dar, požehnanie

Dôležité je vedieť, že práca existovala ešte pred pádom človeka do hriechu. Bola už pri stvorení. Prvý obraz o Bohu, ktorý nachádzame hneď v úvode Písma je – Boh pracuje. tvorí svet. Je to výraz kreativity, črta Božieho charakteru. Boh pracoval šesť dní na stvorení sveta. Pracuje ako majster, umelec, ako vedec – systematicky, krok za krokom, jeho práca má jasné ucelené etapy a cieľ. Postupuje od všeobecného k špecifickému, od anorganického k organickému, je tu nadväznosť, logika, celý čas sleduje určitý zámer, plán.

Výsledok Jeho práce je stvorený svet. Vykonaná práca nesie znaky Božieho charakteru – „je to dobré". Boh hodnotí prácu, ktorú vykonal každý deň, a na konci konštatuje – je to veľmi dobré.
Božia práca sa neskončila pri stvorení, ale pokračuje ďalej až dodnes. Pán Ježiš povedal: *„Môj Otec pracuje až doteraz, aj ja pracujem"* (**J 5, 17**). Ježiš pracoval ako tesár, ale Jeho hlavným dielom bolo dielo Spásy, ktoré Ho poslal Otec vykonať na túto zem, a na konci vo veľkňazskej modlitbe hodnotí dielo, ktoré vykonal, a hovorí: „Ja som Ťa oslávil na zemi tým, že som dokonal dielo, ktoré si mi dal dokonať, *„skončil som, k čomu si ma poslal,"* (**J 17, 4**) a na kríži konštatuje: „Je dokonané."
Boh (ktorý pracuje) stvoril človeka na svoj obraz – s kapacitou a schopnosťou tvorivo pracovať – dal ľuďom prácu, úlohu – **Gn 1,28** a **Gn 2, 15** – starať sa o stvorenstvo, rozvíjať ho, chrániť, a požehnal človeka a jeho prácu. Človek pomenoval všetky zvieratá, súčasťou života v rajskej záhrade bola práca.
Práca je teda súčasťou originálneho Božieho plánu pre človeka, niečo, čo ustanovil už pri stvorení, je to Boží dar, ktorý prináša požehnanie jednotlivcovi aj celému ľudstvu.
Tento aspekt práce vnímame aj dnes, keď prežívame radosť pri práci, keď vidíme, ako dielo rastie a rozvíja sa, keď zažívame uspokojenie z dobre vykonanej práce, radosť, keď sa nám niečo podarí uskutočniť, keď vidíme, že niekomu naša práca priniesla úžitok, niekomu pomohla. Prácu konáme dobrovoľne a s potešením. Práca prináša nielen obživu, ale aj naplnenie a má duchovný význam. Toto všetko pri práci prežívame, lebo konáme to, k čomu nás Boh povolal, to, k čomu nás na svoj obraz stvoril.

Práca ako modla, závislosť (prekliatie)

Určite však všetci máme skúsenosť aj s tým, keď práca pre nás nie je radosťou, ale naopak, únavnou drinou. Pádom človeka do hriechu sa deformovala aj práca a vzťah človeka k nej. – Práca sa zmenila na námahu v pote tváre, prostriedok na obživu: *„V pote tváre budeš jesť chlieb, kým sa nevrátiš do zeme. Hospodin – Boh ho vyhnal zo záhrady Éden, aby obrábal pôdu, z ktorej bol vzatý"* (**Gn 3, 19; Gn 3, 23**).

Práca sa v dôsledku hriechu môže premeniť na nenávidenú, bezduchú drinu, je degradovaná na prostriedok obživy. Práca sa navyše stala, práve kvôli tejto súvislosti s obživou, aj prostriedkom na vykorisťovanie, ponižovanie, ovládanie, ničenie človeka, ktoré v extrémnej forme prerastá až do rôznych foriem otroctva. „Preto (faraón) ustanovil nad (Izraelčanmi) dozorcov, aby ho trápili ťažkými robotami (**Ex 1, 11**).
Veľkým nebezpečenstvom môže byť aj to, že prácu začneme zneužívať my sami voči sebe. Mnohí ľudia v súčasnosti (najmä v našej západnej kultúre) sa stali závislými na práci, stali sa workoholikmi, ktorí nedokážu oddychovať, bez práce už ani nedokážu existovať. Práca sa pre nich vo svojej deformovanej podobe stala modlou, zmyslom života, niečím, čo určuje a rozhoduje o celom živote človeka.
Nebezpečenstvo tohto extrému, tejto závislosti, je v tom, že môže vyzerať veľmi dobre a môže byť vnímaná okolím veľmi pozitívne, dokonca aj medzi veriacimi, ako naplnenie poslania, kvôli ktorému nás Boh stvoril.
Písmo nás však upozorňuje, že sme neboli stvorení pre prácu, ale pre vzťah s Bohom a s ľuďmi. Práca nemá byť konečným zmyslom, najvyššou hodnotou života, lebo ak sa to stane, tak nakoniec človek príde na to, že to všetko nemá zmysel: *„No keď som sa pozeral na celú moju činnosť, ktorú vykonali moje ruky, a na námahu, ktorú som na ňu vynaložil, a hľa, všetko to bola márnosť a honba za vetrom. Niet trvalého zisku pod slnkom"* (**Kaz 2,11**).
Častokrát sa prostredníctvom práce snažíme budovať svoju hodnotu u Boha aj u ľudí. My nemusíme hľadať svoju hodnotu v práci. Boh ťa má rád bez ohľadu na Tvoj výkon, len pre to, že si, že ťa stvoril. Jeho láska nie je podmienená tvojou prácou, tvojím výkonom.
Ten druhý extrém, do ktorého môžeme upadnúť a pred ktorým nás Písmo na mnohých miestach varuje, je **lenivosť.** Nehovorím o tom, keď sa nám niekedy nechce pracovať, ale o životnom postoji odmietania práce, ako poslania, ktoré nám dal Boh. Božie Slovo tento postoj jednoznačne odsudzuje v Starom aj Novom zákone a jednoznačne stanovuje pravidlo: *„Ak niekto nechce pracovať, nech ani neje!"* (**2Tes 3, 10b**), pričom je to v tomto prípade napomenutie pre ľudí, ktorí svoju lenivosť odôvodňovali tým, že sa zaoberajú duchovnými vecami. V súčasnej postmodernej spoločnosti sa rozširuje ďalší špecifický fenomén, a tým je kultúra zábavy, keď viacerí ľudia len pretrpia pracovný týždeň a až cez víkend či večer začínajú „žiť".

Práca nie je prestávkou v hlavnej činnosti, niečo, čo robíme, aby sme mohli potom robiť niečo iné – je neodmysliteľnou súčasťou chodenia s Bohom – **nie sme tu pre zábavu**.
Práve preto, že nás Boh má rád a dokonale nás pozná, vo svojich prikázaniach stanovil hranice, dal **prikázanie o práci aj odpočinku – Ex 20, 8 – 9** a **11** – kde sám seba dáva za vzor rytmu práce a oddychu.

Postoj k práci – moja práca ako svedectvo o Bohu

Z uvedených základných východísk má vychádzať aj náš každodenný postoj k akejkoľvek práci, ktorú konáme. Príchodom Pána Ježiša Krista, vďaka Jeho dielu záchrany, má človek, ktorý Ho prijal za svojho Pána, znovuzrodený človek, ktorý sa nechá viesť Duchom Svätým, opäť šancu obnoviť Bohom určené a stanovené miesto práce vo svojom živote a obmedziť deformácie, ktoré do práce priniesol hriech.
Svojimi postojmi k práci a v práci máme byť svedectvom o Bohu. Božie slovo nám dáva viacero inštrukcií týkajúcich sa práce, ktoré boli dané v tej dobe pre otrokov, ale o to ľahšie by sme ich mali plniť my ako zamestnanci.
Kol 3, 22 – 24 – poslúchať nadriadených, **robiť každú prácu naplno, ako pre Pána, slúžiť ňou Pánovi,** odberateľom práce je sám Boh, okrem peňažnej odmeny odmena v nebi.
Ef 6, 5 – 10 – vedomie hierarchie, šéf je súčasťou, stavia nás do úlohy služobníkov, doplatok príde v nebi, 9 – 10 v. – dostávať silu od Pána, robiť poctivo, čestne, s využitím všetkých obdarovaní, riadiť bez vyhrážania sa, s úctou, čestne, poctivo.
Tit 2, 9 – 11 – výsledok našich pracovných postojov prináša oslavu Pánu Bohu.

Moje postoje a konanie v práci (ako uvažujem)?:

ako pracovať / ako sa uliať
poslúchať / robiť si svoje
všetko / len niečo
úprimne / naoko, predstierať
ochotne / s reptaním
podriadiť sa / obísť príkaz
dobre, veľmi dobre / „to stačí“
Boh vidí / šéf vidí
Božie hodnotenie / dôležitý je len plat

Záver:

Práca je veľkým Božím darom, požehnaním aj poslaním, ktoré nám dal, aby sme cez ňu mohli uplatniť svoje obdarovania, zabezpečiť si živobytie, pomôcť iným a mať radosť z úspechu. Toto požehnanie sa však môže zmeniť na závislosť a prekliatie, ak sa nám stane modlou.
Položme si každý z nás otázku:
Čím je pre mňa práca – požehnaním, či modlou?

Ján Szőllős

„Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč styděti, kterýž by právě slovo pravdy rozděloval.“

2. Timoteovi 2,15

Usilovnost, pracovitost nebo lenost?

Na desítkách míst mluví Bible o práci, úsilí, píli, snažnosti. Už na samém počátku stvoření zní příkaz k „podmanění země“, k obdělávání a střežení zahrady Eden. A také poslední kapitola Bible mluví o „práci“ při popisu nového Jeruzaléma: „Bude tam trůn Boží a Beránkův; jeho služebníci mu budou sloužit“…(Zjevení 22, 3)

Izraelský národ mohl jako jediný národ starověku přijmout, že práce je poslání a dar! Člověku je samotným Bohem přikázáno konat dílo, pracovat, tvořit! Právě tak je samotným Bohem nařízeno odpočinutí sedmého dne.
Toho, kdo respektuje tyto velmi jednoduché „počty“ ve svém životě, nezaměňuje dny práce a odpočinku, nemůže nikdy práce zotročit ani mu nahradit Boha. Přiznejme, že i mnozí křesťané to nerespektují, a trápí se pak v životě mnohými problémy.
I když celá radostná oblast práce byla poznamenána prvotním hříchem - „V potu své tváře budeš jíst chléb“ – neznamená to, že by Bůh na svém původním plánu cokoliv měnil.
Moudrý Šalomoun ve velmi výmluvném kontrastu varuje před leností a vyzdvihuje pracovitost, píli: „Kdo obdělává svou půdu, nasytí se chlebem, kdežto kdo následuje povaleče, nasytí se chudobou.“ (Přísloví 28, 19)
Konečným cílem píle však není ani pro něj bohatství, které nepřináší kýženou radost, nýbrž často jen další starosti a nejistoty… Proto i ta jeho prosba v závěru knihy Přísloví: „Nedávej mi chudobu ani bohatství!“ (Přísloví 30, 8)
A v knize Kazatel je to pak řečeno úplně bez obalu: „Každý odejde, jak přišel; jaký užitek má z toho, že se pachtil a honil vítr?“ (Kazatel 5, 15)
To vše nám jen ukazuje na to, že Bible musí mít na mysli ještě další dimenzi práce než my lidé. Nejde zdaleka jen o fyzickou, manuální práci. Jistě, bez ní se nedá žít. Myslí však i na takovou práci, která se nedá měřit jen vnější, viditelnou činností. Bible myslí na práci, úsilí, píli, která je především vnitřní záležitostí našeho bytí. Zářným příkladem je nám sám Ježíš, jeho dílo, a učedníci, apoštolové. Nejlépe to vystihuje apoštol Pavel. Křesťany v Tesalonice musí varovat před zahálčivostí: „Kdo nechce pracovat, ať nejí!“ (2.Tesalonickým 3, 10) Sám k tomu může říci: „My jsme u vás nezaháleli ani jsme nikoho nevyjídali.
Ale ve dne v noci jsme namáhavě pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž“ (2. Tesalonickým 3, 7. 8).
Pavel moc dobře věděl, co to je tvrdá manuální práce. Ale svému žáku, mladému Timoteovi, především vyznává jedno: „Ty jsi sledoval mé učení, můj způsob života, mé úmysly, mou víru, shovívavost, lásku, trpělivost, pronásledování, útrapy.
Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti.“ (2. Timoteovi 3, 10. 11; 4, 7. 8) To je ta „biblická dimenze našeho díla, naší práce, našeho úsilí.“
Kdo z nás starších by neznal publikaci Sedm smrtelných hříchů od B. Grahama, kterou jsme četli před více než 50 lety. Jako mladého křesťana, který se teprve rozhlíží v životě víry, mne překvapilo, že mezi sedmi smrtelnými hříchy je lenost. Hned jsem si řekl: „Copak se to dá srovnávat s vraždou, smilstvem, lží?“
Dnes musím říci: ANO! Svojí leností můžeš zavraždit i hodně lidí!! Proto ten tvrdý soud nad služebníkem neužitečným a líným, jak to máme zapsáno v Matoušově evangeliu, v podobenství o hřivnách: „Služebníku špatný a líný, věděl jsi, že žnu, kde

„Každý odejde, jak přišel; jaký užitek má z toho, že se pachtil a honil vítr?“ (Kazatel 5, 15)

jsem nezasel, a sbírám, kde jsem nerozsypal…A toho neužitečného služebníka uvrhněte ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.“ (Matouš 25, 14–30)
Lenost je příčinou rozdílu toho, čím jsme mohli být a čím ve skutečnosti jsme. Ruku v ruce s leností jde lhostejnost, která každoročně sklízí po celém světě mnoho tragedií, úrazů, obětí, utrpení a bídy. Lenoch nemusí udělat nic zlého, jen tak si líně přežívá a jako vrak unášený proudem se řítí do zkázy. Na lenosti je nejhorší, že člověka oloupí o odhodlání a sílu cokoliv měnit. Rozum ví, co je nutné udělat, ale lenost člověka od každého činu zdržuje. Je na překážku i možnosti prosit Ježíše Krista o pomoc k radikální změně života.
Vzpomínám i na chvíli, kdy jsem dostal do rukou knížečku od Watchmana Nee „Pravý křesťanský pracovník.“ Jako zcela první kapitolu zvolil jedno jediné téma: „Takový pracovník je především PILNÝ.“ Pilnost je příkazem Pána našich životů Ježíše Krista. Pravý křesťan nehledá neustále možnost odpočinku, ale snaží se co nejlépe vykupovat svěřený mu čas a využít každou příležitost ke službě Pánu.
Lenost se projevuje i ve způsobu, pomalosti práce. U některých lidí nevíte, jestli ještě pracují nebo už spí. Sám vzpomínám na spolupracovníka v kanceláři (v době mého civilního zaměstnání), který byl sice první v práci u svého kancelářského stolu, ale pak vzal do ruky tužku, přiložil ji k výkresům a byl schopen ji tam takto držet i hodiny, ve kterých spal… Zachovával zdání práce, pracovitosti. Zabíjel herecky čas. Naprosto líný člověk. Nejhorší je, když se díváme i v církvi na práci jako na břemeno, místo radosti z důvěry, která je nám dána proto, abychom vykonali něco mimořádně důležitého a významného pro Krista. Někteří křesťané se chovají jako ti, kteří neberou vážně to, že by měli skládat účty ze svého díla, které jim bylo svěřeno. V civilním zaměstnání by jim dnes jen stěží někdo dovolil takový přístup k práci. Apoštol Pavel řekne: „Sami víte, že tyto mé ruce vydělávaly na všechno, co jsem potřeboval já i moji společníci.“ (Skutkové 20, 34) Takhle mluví pravý služebník Páně! Kristus potřebuje ty, kteří žárlivě střeží rychle míjející okamžiky a nikdy neodloží na zítřek to, co může být vykonáno dnes. Na mnoha místech nenastává sklizeň proto, že je tam příliš mnoho křesťanů, kteří neradi pracují, kteří nechtějí za nic převzít odpovědnost. Především je zapotřebí pilnosti, chceme-li sloužit Pánu. Proto i ten verš z druhého dopisu Timoteovi v záhlaví.Úplně na závěr připojím ještě poznámku. Svědectví, nikoliv však o sobě. Po celý život budu děkovat Pánu Bohu za to, že jsem měl ve svém mateřském sboru staršího bratra, jehož život víry jsem mohl sledovat. Tak se mi to, co jsem se učil z Bible, potkávalo s tím, co jsem viděl na vlastní oči. Jeho pracovní nasazení ve všech oblastech života sboru je mi stále velikou výzvou. Když se jednalo o nejméně dvojí velikou přestavbu a dostavbu brněnské modlitebny, vždy přicházel jako první a odcházel jako poslední z práce. Stále jej vidím jak ve veliké zimě, ve „vaťáku“, kdy už měl za sebou tři čtvrtě století života, čistí cihly, které se mají použít… Stále jej vidím, jak je ochoten kdykoliv jít posloužit Slovem Božím, i kdyby to bylo za těch nejtěžších vnějších podmínek, třeba jen kvůli jednomu jedinému člověku…Nikdy neztrácel radost, nadšení, obrovské nasazení pro věc evangelia. A také ten svůj specifický humor, který dostal od Pána Boha jako dar k tomu, aby tak vytvořil most k mnohým lidským srdcím. Mohl bych o něm dlouho mluvit. A velice rád. Děkuji Pánu Bohu za to, že je bratr Kristoslav Smilek stále ještě s námi. Milí čtenáři, odpusťte! Cítil bych se provinile, kdybych při úvaze o usilovnosti, pracovitosti či lenosti neuvedl tento živý příklad mezi námi.

Jan Titěra

Zotrvajme v bdelosti

Práca je veľkým požehnaním, ak ju robíme s dobrým srdcom a s celým nasadením. Aj všednou alebo jednotvárnou činnosťou môžeme veľa získať. V osobnom živote máme viac oceňovať vplyv svedomitej práce na charakter života. Dnes o to väčšmi, keďže narastajúce možnosti pohodlia zvádzajú ľudí k pasívnej konzumácii dobra. Práca a všestranná, tvorivá aktivita sa nedá ničím nahradiť. Pracovať máme, veď je to Boží zámer. Ak zodpovedne pracujeme a ochotne odovzdávame zo svojich darov a hrivien, to napĺňa náš život.
Máme chvíle, keď nám činnosť a práca idú ľahučko od ruky, a naopak, aj také dni, že sa nám nič nechce, sme leniví. Tu je namieste otázka, či môžeme ovplyvniť podobné protichodné stavy? Môže človek zabojovať proti nechuti či lenivosti? Dá sa ovplyvniť naše rozhodovanie? Vo vyššom veku, keď sme si osvojili isté návyky, je to ťažšie. Avšak prekvapivou a dobrou správou evanjelia je, že v každom veku, v každom položení i v obmedzeniach, sa môžeme usilovať o dobrý a naplnený život. V denných modlitbách opakujeme prosbu: „Príď kráľovstvo Tvoje! Buď vôľa Tvoja ako v nebi, tak i na zemi!“, týmto sa vlastne dobrovoľne hlásime k prioritám a hodnotám Božieho kráľovstva. Nie je už len našou súkromnou a sebeckou vecou, že môžeme pracovať a byť aktívni. Ak sa k tomu aj osobne zapájame do spoločného diela Božieho kráľovstva, pomáha nám to vybojovať dobrý boj viery v rôznych pokušeniach nechutenstva a lenivosti.
Rovnako sme zodpovední prekonávať ľahostajnosť jeden k druhému. Máme sa pozorovať vospolok. Našou úlohou nie je predbiehať sa, ale iných posmeľovať a nadchnúť k obetavej práci. V evanjeliu je znamenitá výzva: „A pozorujme sa vospolok, aby sme sa povzbudzovali (roznecovali) k láske a dobrým skutkom“ (Žid 10, 24). Jedinečná úloha! Ak sme odvrhli namrzené, jedovaté posudky, tak potom môžeme iným ponúkať svoj osobný príklad, radostný zážitok, ktorý nás pri spoločnom diele obohatil. Nenájdeme lepší spôsob povzbudzovania, ako je osobná horlivosť a zápal k pracovitosti.
Neprekonateľnou výzvou evanjelia je život v bdelosti, aby nás neučičíkal duch lenivosti, lebo lenivosť je pod Božím súdom: „Ty zlý a lenivý sluha, vedel si, že žnem, kde som nesial, a zbieram, kde som nerozsýpal“ (Mt 25, 26). Lenivosť môže mať veľa podôb. Jej podhubím môže byť aj obyčajné ľudské zlo. Z evanjelia zaznieva varovný signál výstrahy každému, kto svoju hrivnu zakopáva, zlým srdcom sa vzdáva a nechá časť svojej práce, aby ju za neho robili iní. Je to najtrúfalejšie, nezodpovedné pohŕdanie hrivnou, ktorú dostal každý na zveľaďovanie v osobnom nasadení a pracovitosti.
S plnou vážnosťou, citlivo vnímajme pôsobenie Svätého Ducha, aby sme v bdelosti čelili zlým pohnútkam a sebeckým argumentom. Najpresvedčivejšie to urobíme v ľútosti srdca na kolenách.

J. Stupka

Jaké nové poznatky přivezly sestry z letošní konference?

Střípky z konference sester BJB ČR a SR v Bánské Bystrici

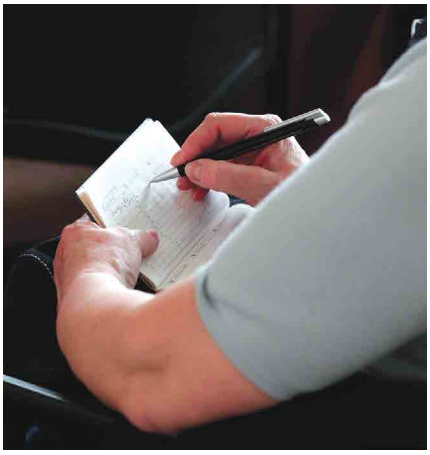

Téma „Odpuštění" je stále aktuální. Jakým způsobem mohou nové poznatky o odpuštění zasáhnout do vašeho života?

Slyšela jsem několik příběhů/svědectví a některé neměly přímo šťastný konec, ale byly příkladem toho, že věrnost a vytrvalost v následování Boha jsou jedinou možnou cestou, jak ustát situace, které život přinese. Je vzácné to vidět a uvědomit si to.

Poznatky z konference mne zasáhly velmi výrazně. Na konferenci jsem jela s přesvědčením, že mám odpuštění vyřešené, protože jsem přece všem těm lidem kolem sebe odpustila, ale z konference jsem odjížděla s poznáním, že jsem do této doby vlastně vůbec netušila, co to odpuštění je. Výstupem z toho je úkol, znovu prozkoumat postoje svého srdce vůči lidem a zraněním, která mě v životě potkala.

Uvědomila jsem si, že mnohem lépe se mluví o odpuštění někoho jiného než o mém vlastním odpuštění. Dále jsem pochopila, že odpuštění je velmi dlouhý proces a neznamená, že když někomu odpustím nebo někdo odpustí mně, tak tím to všechno končí. Křivda, která se stala, odpuštěním nezmizí. Je to možné jen s pomocí našeho Pána, který nám neustále musí něco odpouštět. S Ním to zvládneme.

Letošní konference na téma „Odpuštění" změnila můj postoj k sobě samé a vůči druhým. Ze svědectví sestry Ludmily Hallerové mne oslovily dvě věci. Za prvé to byl její postoj k odpuštění, když řekla, že **Bůh jí permanentně odpouští, a proto i ona žije v permanentním odpuštění vůči druhým.** Za druhé, jak říká ráno Bohu: **„Já se chci trefit do toho, co jsi naplánoval pro dnešní den."** Na základě toho vidím více svá selhání, nedostatky a to, že kolikrát se netrefím do Božího plánu pro určitý den. Z toho plyne, že nebeský Otec mi permanentně odpouští a dává mi novou šanci k nápravě. Proto jsem se rozhodla žít v permanentním odpuštění vůči druhým. Jsem vděčná, že jsem si to mohla uvědomit. S Boží pomocí toužím podle toho také jednat.

Co vás na referátech nejvíc zaujalo a jak se teď budete dívat na odpuštění druhým?

Prezentoval se zde ne úplně typický pohled, tedy, že máme jako oběti tiše trpět a přijímat sílu od Boha, ale máme právo se rozhodnout, že toto už trpět nebudeme a můžeme odejít z té situace, která nám ubližuje. Také důraz na osobní uzdravení, čas, který každá z nás potřebuje, než dozraje k odpuštění. Že je v pořádku počkat s odpuštěním, až budeme připravené, a ne to uměle honem rychle se zebe „ždímat."

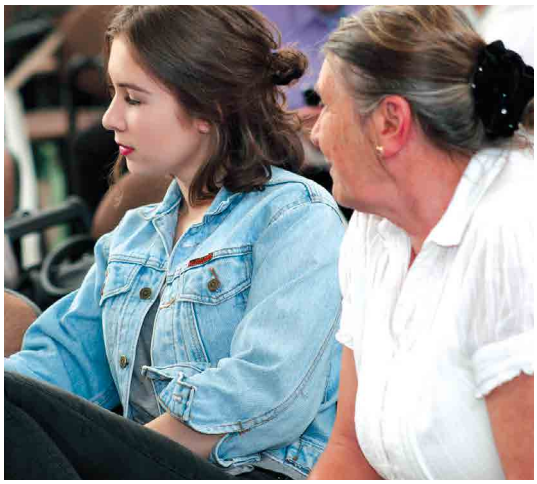

Na referátech mně zaujalo, že i když jsme na křivdu před x lety už dávno zapomněli a potom nám nějaké slovo nebo událost tuto křivdu připomenou, znovu nás to zabolí jako tenkrát. To jsme vlastně neodpustili a nepředali tu věc Pánu Ježíši Kristu.

Jak byste zhodnotila letošní konferenci?

Na konferenci jsem byla asi počtvrté a ve svých 31 letech jsem snižovala věkový průměr. Oslovení z konference je proto pro mě asi jiné, než pro zkušené „matadorky". Jedním z hlavních přínosů každé konference je pro mě povzbuzení životními příběhy a věrností starších sester.
Není to jen při svědectvích, ale člověk to může pozorovat na všem, co dělají a jak se chovají. Jejich laskavost, moudrost, trpělivost a služebnické srdce z nich čiší. To mě upozorňuje na to, že i já bych jednou, pokud budu dlouhodobě důvěřovat Bohu a následovat Ho oddaněji, mohla tyto vlastnosti mít a sloužit jimi.

Výborné téma, skvělý řečník, chválami proložený program, neplánovaná svědectví sester, vynikající servis domácího sboru, a především Boží přítomnost udělaly z konference událost, na kterou budeme s potěšením vzpomínat.

Konference byla velmi požehnaná a moc děkujeme místnímu sboru.

Biblické správcovství prakticky

BOŽÍ CESTA K FINANČNÍ SVOBODĚ

Seminář na téma správcovství vedl bratr kazatel Marek Titěra v rámci programu konference BJB ČR dne 4. června 2016 v Brně

Existují křesťané, kteří se formálně hlásí k tradiční víře, ale jejich srdce bije pro věci z tohoto světa a nesní o nebi a Boží slávě. Místo toho sní o úspěchu, finanční nezávislosti, větších domech a lepších autech (Donald Carson, The Gagging of God).

Přirozený člověk je hluboce zakotven v uctívání mamonu. Jde o pouto natolik silné, že i mnozí křesťané žijí tak, jakoby bylo možné sloužit Bohu i majetku. Vliv mamonu je třeba cíleně umrtvovat.

K tomu je nezbytné porozumět a praktikovat učení Písma o věrném správcovství. Jinak se budeme tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budeme popírat.

Kdosi spočítal, že Bible mluví o penězích ve více než 2350 verších. Je to dáno jednak tím, jak moc peníze prostupují náš každodenní život, a následně také tím, že představují velkou hrozbu pro naše duchovní zdraví. Peníze mají potenciál dynamitu. Mohou být zdrojem požehnání, nebo prokletí. Osvojení si zdravého vztahu k penězům by mělo být jednou z priorit Ježíšova učedníka.

Východiskem pro porozumění principům biblického správcovství je rozlišení mezi Boží a naší rolí. Bůh je vlastníkem všeho (Ž 24, 1, 1 K 6, 19). My máme svěřené peníze (majetek) spravovat ke spokojenosti majitele (Mt 25, 14). Bůh svrchovaně vládne nad všemi okolnostmi našeho života. My máme spočinout v důvěře, že má vše pod kontrolou. Bůh zaslibuje, že se postará o naše časné potřeby. My se máme starat přednostně o Jeho království (Mt 6, 33). Problémy nastávají tehdy, když si začneme přivlastňovat Boží roli – když se začneme starat o časnost, když se začneme domnívat, že jsme to my, kdo vládneme a máme kontrolu nad naším životem (finančním), když začneme jednat, jako bychom vlastnili (neptáme se Boha na Jeho vůli).

Pokud ve víře přijmeme zmíněná východiska, můžeme postoupit k jednotlivým oblastem biblického správcovství. Jedná se o tři hlavní oblasti: dávání, spotřeba a spoření. Začneme u dávání, neboť právě dávání je tím, co nás činí Bohu podobnými a odlišuje nás od dobrého správce, který Boha Bible nezná. ***Blaze tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere (Sk 20, 35).*** Tak zní Ježíšovo pozvání k blaženosti pro všechny, kdo to myslí s učednictvím vážně. Jde o pozvání k finanční svobodě a nezávislosti bez ohledu na stav našeho konta, jak dotvrzuje i vyznání Hudsona Taylora: *„Čím méně jsem utrácel za sebe a čím víc jsem dával druhým, tím víc se má duše naplňovala štěstím a požehnáním."*

Zamýšlené požehnání má několik rozměrů.

Zaprvé, dávání přináší „duchovní zisk". Ježíš řekl: ***„Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce" (Mt 6, 21).*** Naše „srdce" jde za naším pokladem – za tím, co je pro nás nejdůležitější, nejcennější, za tím, co nám dává jistotu. Je-li naším pokladem Bůh a jeho království, i naše srdce patří Jemu a prožíváme plnost Božího záměru pro náš život – život v hojnosti. Jak ale poznám, že tomu tak v mém životě opravdu je? Kde je můj poklad, poznám mj. podle toho, co zaměstnává mou mysl, podle toho, co je mou prioritou při správě peněz. Pokud spravuješ pro Boha (je-li Bůh tvým pokladem), pak dávání na Jeho království bude tvou touhou, tvou vášní, tvou ambicí.

Uvědomuji si, že mamon aktivně usiluje o mé srdce. Nejúčinnější protilátkou jeho jedu je právě dávání. Dávání sesazuje mamon z trůnu mého života a staví na něj Boha. Je to způsob, jak si držím peníze v dostatečné vzdálenosti od těla (od mého srdce). Je to způsob, jak nad nimi panuji, jak umrtvuji sobeckost, chamtivost a vše, co dusí můj duchovní růst.

Dávání je jednou z elementárních duchovních disciplín – nástrojů posvěcení. *Dávání není způsob, jak Bůh získává peníze. Je to způsob, jakým nás vychovává do podoby svého Syna.*

> ***„Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce" (Mt 6, 21).***

Zadruhé, dávání vytváří poklad v nebi. K ukládání pokladů v nebi vyzýval Ježíš v kázání na hoře (Mt 6, 20). Varuje před chamtivcem, který si svůj výdělek nechal pro sebe a nebyl ***bohatý před Bohem*** (Lk 12, 21). Pavel chválí filipské za jejich finanční podporu a vysvětluje, že nejde ani tak o něj, ale o to, aby rostl zisk, který se připisuje na jejich účet (Fp 4, 17 B21). Randy Alcorn (Princip pokladu) přirovnává naše postavení k postavení insiderů: *Jako křesťané máte důvěrné informace týkající se konečného celosvětového převratu, který nastane při Kristově návratu.* Měnu, která zcela ztratí hodnotu, můžeme včas převést na nebeský poklad.

Zatřetí, Bůh věrným správcům žehná v jejich časných potřebách. ***„Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno" (Mt 6, 33).*** Kdo ve víře dává, zakouší, že mu neubývá, že je mu dáno (Př 11, 24, Lk 6, 38). Pavel motivuje korintské ke štědrému dávání těmito slovy: ***„Vždyť kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet. …Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo" (2 K 9, 6–8).***

Pokud vírou přijmeme zaslíbení požehnání dárců, odpověď na otázku kolik dávat se stane jednoduchou: Co nejvíc! Čím víc, tím lépe pro Boha, pro druhé i pro mě (2 K 9, 11–13). Proto Nový Zákon dávání žádným způsobem nekvantifikuje. Dávání není plněním povinnosti, ale projevem živého vztahu s Bohem. Smíme dávat v nadbytku i v nedostatku. Smíme dávat stále víc a vstupovat tak stále hlouběji do všech rozměrů Božího požehnání. Desátek je určitě dobrou startovací čárou pro tento běh k cíli.

Dávání není pro ty, kdo si to mohou dovolit. K tomu není víry třeba. Dávání je pro každého, kdo věří, že ***Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají (Žd 11, 6)***. K hlavním adresátům našeho dávání pak podle Písma patří naše duchovní rodina – místní sbor (1 Tm 5, 8 analogicky, Ga 6, 6, 10). Dále jsou to ti, kdo pro evangelium opustili své zdroje příjmů i své domovy – misionáři (3 J 1, 5-8). A konečně také ti, kdo se ocitli v nouzi – chudí a potřební (Př 19, 17).

Finanční svoboda a odpočinutí jsou bez radostného a obětavého dávání nedosažitelné. Ano, my všichni máme legitimní touhu po nezávislosti a bezpečí, ale je třeba ji přeorientovat k Tomu, který ji může uspokojit a naplnit. Finanční svoboda je svobodou od závislosti na tom, co dávají peníze, a závislostí na tom, co dává Bůh (Ga 5, 13).

Druhou ze tří hlavních oblastí biblického správcovství je **oblast spotřeby**. Bůh počítá s tím, že správcové v Jeho službách budou ze svého správcovství živi a neočekává, že budou žít v tomto světě asketicky (Kaz 5, 17, 1Tm 6, 17). Tím však není řečeno, že bychom mohli žít po způsobu tohoto světa. Jeho bláznivé počínání moudře vystihl Orson Welles, když napsal: *„Vysoká životní úroveň spočívá v tom, že vydáváme peníze, které ještě nemáme, za věci, které nepotřebujeme, abychom imponovali lidem, které nesnášíme."*

Bible nepředepisuje jeden konkrétní životní styl pro všechny. Každý musíme před Bohem hledat onu „správnou míru". Při tom je třeba zohlednit určité biblické principy. Zatímco svět kupuje na dluh, křesťané jsou spokojení s tím, co mají (1Tm 6, 6, Fp 4, 12-13). Zatímco svět kupuje věci, které nepotřebuje, křesťané jsou na této zemi poutníky, kteří nakupují jen to, co potřebují k naplnění svého poslání. Vše ostatní by jim bylo břemenem (2 K 5, 20, Žd 11, 3). Zatímco svět kupuje kvůli image před lidmi, křesťané nakupují tak, aby se líbili Bohu (Ř 12, 2).

Jak již bylo řečeno, neznamená to, že by Bůh od nás očekával asketický způsob života. Jsem přesvědčen o tom, že spotřeba nad rámec základních životních potřeb sice není podmínkou naší spokojenosti, ale je před Bohem legitimní. Platí to zejména o spotřebě, která rozvíjí naši osobnost, k níž patří např. výdaje na koníčky, kulturu, sdílené zážitky a poznávání. Vždy však bude platit, že zatímco svět žije nad rámcem svých možností, my

máme žít pod našimi možnostmi, abychom mohli být velkoryse štědří a budovali tak Boží království.
Zadlužení státu, firem, jednotlivců roste neuvěřitelným tempem. Průměrný občan jede po dluhem zaplacené dálnici, v autě na úvěr poháněném palivem zaplaceným kreditní kartou, aby si na splátky koupil nábytek do svého domu financovaného hypotékou. V takové společnosti žijeme a tato společnost nás chce vtlačit do své formy: můžeš mít všechno hned, žij na dluh, je to normální, dělají to všichni. Naproti tomu dobrý správce umí mít nedostatek a je spokojen s tím, co má. Půjčka (zadlužení) je skoro vždy důsledkem špatného správcovství, ať už v oblasti pracovního nasazení, spotřeby, spoření, či dávání.
Obecně řečeno, půjčka spoutává Boží prostředky, které spravujeme a omezuje nás při plnění Jeho vůle. Je přesto možno si půjčit? Domnívám se, že ano. Nemělo by však jít o dluh spotřební, ale investiční. Typickým příkladem takové půjčky je v dnešní době **hypotéka**. I ta však musí splňovat v případě křesťana další kritéria. Pokud zvětšuje mou finanční úzkost, pokud zaměstnává nezdravě mou mysl, pokud mě nutí trávit více času vyděláváním peněz, pokud negativně ovlivňuje mé dávání, stal jsem se otrokem hypotéky. Je třeba si to přiznat, a pokud to s Bohem myslím vážně, být připraven činit radikální kroky, byť za cenu finančních ztrát (Mk 9, 43).
Prevencí takové situace je skromnost – nekupovat bydlení, které uspokojí mé touhy, trpělivost – pořizovat hypotéku, až když mám dost vlastních zdrojů, a nastavení splátek tak, aby nebylo na hranici mých finančních možností. Duchovně čistá hypotéka je ta, která uspokojuje objektivní potřeby a o jejímž splácení skoro „nevím".
V dnešní době je v souvislosti se spotřebou a dluhem nutno zmínit také **kreditní karty**. Kreditní karty sice poskytují bezúročné období, ale jsou vydávány v očekávání, že jejich uživatelé nesplatí své závazky včas a stanou se dlužníky bank. Nebezpečí plastu spočívá v tom, že nás vzdaluje od přímého (reálného) kontaktu s penězi, což vzbuzuje falešný pocit, že peněz je dost a že peníze neutrácím. Potvrzují to statistiky ukazující, že lidé používající kreditní kartu, utrácejí o třetinu více, než když platí v hotovosti. Kreditní karta může být požehnáním pro ukázněného správce, který v ní nachází pohodlný způsob placení, krátkodobou bezúročnou půjčku a často je i příjemcem benefitů poskytovaných uživatelům bankou. Naproti tomu křesťan, který se díky kreditní kartě dostal do závazků po splatnosti, musí ihned podstoupit plastickou operaci. Potřebuje k ní pouze kreditku a nůžky.
Poslední ze třech hlavních oblastí biblického správcovství je oblast **spoření** (investic). Dobře známe Ježíšova slova o tom, že se nemáme starat o zítřek (Mt 6, 31–34). Ježíš chce, abychom byli svobodní díky důvěře v Jeho zaopatření. Bylo by však omylem se domnívat, že nás těmito slovy zbavuje odpovědnosti správců, kteří musejí být připraveni na budoucnost. Dobrý správce ví, že potřeby jsou nejen přítomné, ale také budoucí. Dobrý správce také ví, že neví, co bude zítra, že nemůže žít tak, jakoby dnešní hojnost byla garantována napořád. Příkladem takového správcovství je Josef Egyptský: Po sedm bohatých let ukládal zásoby, aby zajistil, že v sedmi chudých letech bude v zemi dostatek.
Spoření, to je omezení dnešní spotřeby ve prospěch budoucí potřeby. Spoření je nezbytný projev dobrého správcovství. Pokud nemáme upadnout do dluhů, musíme mít naspořeno na budoucí výdaje. Může přijít „doba sucha" a pak jsou tu také budoucí potřeby, o kterých víme, že s jistotou nastanou – konec životnosti dražších spotřebičů, rekonstrukce nemovitosti, nákup auta, vzdělání pro děti, důchod, či pomoc dětem vstoupit do života bez větších dluhů. Odpovědností dobrého správce je proto moudře šetřit.
Tak jako hospodaření s penězi obecně, i spoření peněz v sobě skrývá nebezpečí pro naši duši, naše srdce. Můžeme začít spoléhat na úspory více než na Boha, můžeme začít hromadit nad zdravou míru. Z moudrého spoření se může stát hromadění, které je modloslužbou, neboť přesouvá mou důvěru od Boha k nahromaděnému majetku. Ježíš řekl: „Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má" (Lk 12, 15). Pavel varuje ty, kdo mají naspořeno, před pýchou a spoléháním na nejisté bohatství (1Tm 6, 17).

Aby se spoření nestalo hromaděním, musí mít jasný cíl (Na co spoříme?) a mělo by být také kvantifikováno (Kolik je třeba odkládat?). Nadměrné spoření, spoření pro spoření, je projevem špatně definovaného pokladu.
Na rozdíl od lidí tohoto světa (pohanů), nejsme závislí na tom, abychom se zajistili na budoucnost. Jsme závislí na Bohu, což se projeví mj. tím, že dávání na Boží království bude mít při nakládání s volnými prostředky vždy přednost před spořením. Nadměrné úspory pouze svazují Boží prostředky, které mohly být investovány tak, aby vynášely věčná dividenda! V praxi to znamená, že po výplatě odděluji nejprve svůj dar na Boží království a hned poté částku určenou na spoření.
Pokud jde o spotřebu, musím vyjít s tím, co zůstalo, a mohu dosvědčit, že Bůh se o dobré správce dobře stará.
Šetřit dnes neznamená prostředky zakopat. Šetřit znamená investovat. Můžeme rozlišit likvidní spoření, kdy peníze jsou dostupné „do druhého dne". Typickým představitelem takového spoření je spořící účet bez výpovědní lhůty. Výnosy jsou sice minimální, ale takové spoření potřebujeme na naléhavé potřeby, jako je ztráta zaměstnání, poruchy či konec životnosti dražších spotřebičů (auto, kotel, pračka atd.). Dlouhodobé spoření naproti tomu nabízí vyšší zhodnocení. Je vhodné na financování budoucích potřeb, u nichž víme, kdy nastanou (nástup dětí na VŠ, odchod do penze). Příkladem může být stavební spoření v optimální výši a následné použití takto uspořených prostředků na nákup garáže, která bude pronajímána.
Na závěr bych rád předložil praktickou výzvu pro všechny adepty dobrého správcovství. Pokud máš nízké příjmy, zkus dávat 10% na Boží království, 10% na spoření a žij tak, aby ti stačilo zbývajících 80% příjmů. Pokud máš střední příjmy, usiluj o rovnoměrné navyšování svého dávání, spoření a spotřeby (po 1/3). Pokud máš vysoké příjmy, stanov si před Bohem strop pro svou spotřebu (životní úroveň, kterou již nebudeš dále navyšovat), stanov si strop pro své úspory a vše „nad stropem" dávej Bohu. Začni dnes! Není na co čekat. Setkání s Kristem je blíž, než bylo včera.

Marek Titěra, kazatel

A buďte vděční…

„Ze všeho díky čiňte; neboť ta jest vůle Boží v Kristu Ježíši při vás“ (1. Tesalonickým 5, 18)

Láskyplně rodičovsky, ale velmi důrazně to zaznělo z úst tchána na naší svatbě před 45 lety: „A buďte vděční…“

Jako odkaz klíče k radostnému a požehnanému životu osobnímu, manželskému i rodinnému, mnohokráte prověřenému životem. Často jsem si v průběhu uplynulých let musel tato slova připomenout. Kolikráte jsem zažil otevření obrovského zdroje nové duchovní síly díky tomuto klíči i v těžkých chvílích života.
Vraceli jsme se z redakční rady Rozsévače konané v Bratislavě zpět do Brna.
Dal jsem si před odjezdem silnou kávu, abych po dobrém obědě neusínal za volantem. Uprostřed cesty po dálnici mne probudil obrovský rachot. Pravá strana auta se ve velké rychlosti odírala o svodidla. Kdyby tam v tu chvíli nebyla, asi bych už nepsal tyto řádky.
Začala řada lékařských vyšetření hledající důvody mé abnormální únavy. Skončil jsem na hemato-onkologii. Byl jsem rád, že mi nakonec řekli: „Ale vy nejste náš pacient.“ Dál se však řešil úbytek železa v krvi, nízký ukazatel hemoglobinu. Lidé se modlili. A Bůh prosby vyslýchal. Hemoglobin se vrátil do normálních hodnot. Nicméně jsem stále nemohl normálně jíst, po jídle přicházely kolapsové stavy. Několikrát mě odvezla „rychlá“.
V nemocnici mi dávali léky, kontrolovali stav a sdělili, že se to nedá operovat.
A přesto Pán Bůh otevřel zvláštní cestu. Prostřednictvím hluboce věřící lékařky jsem se dostal na speciální kliniku do Prahy, odtud k lékaři – operatérovi, který se věnuje právě té mé diagnóze – hiátové hernii, kterou jsem měl v nejhorším možném stadiu. Operace proběhla v dubnu tohoto roku v Severních Čechách. Dnes mám, díky Bohu, po problémech. Po třech letech trápení je to pro mne zázrak. Nemohu, než děkovat a zase děkovat Pánu Bohu, blízkým doma, spolupracovníkům v BTM, bratřím a sestrám v Kristu. Myslím na všechny ty modlitby, telefonáty, esemesky. Nejen z mateřského sboru v Brně či domovského ve Zlíně, ale i řady dalších sborů.
Užíval jsem si to naplno…tu laskavou péči široké duchovní rodiny. Dostávat esemesky od vyvoleného rodu, královského kněžstva… To je už něco!
Hodně to zavazuje, znovu i k trvalé vděčnosti.

Jan Titěra

Naše misie na Ukrajině

Ve dnech 13. – 21. června 2016 se uskutečnil misijní výjezd na Ukrajinu. Odjela skupina čtyř kazatelů: Igor Gricyk, Genadiy Gavrilov, Alois Boháček, Nick Lica a starší sboru BJB Lovosice Štěpán Klepáček. Několik sborů na západě Čech uspořádalo finanční sbírku. Tu jsme dovezli a rozdali v nebezpečné oblasti Luhanska a Doněcka na ukrajinské straně.
Cesta na místo byla dlouhá a trvala 3 dny. Ujeli jsme kolem 2500 km. Jeden den jsme byli až na samé hranici s okupovaným územím a to ve městě Stanytsia Luhanska. Spolupracovali jsme s jedním misionářem z Kyjeva, který se věnuje misijní práci ve válečné oblasti. Díky němu jsme se tam mohli dostat bez problémů. V této lokalitě zničené válkou jsme uspořádali bohoslužbu ve stanu. Sloužili jsme hudbou a kázáním a potom jsme lidem rozdali balíčky. Než jsme se dostali na místo, museli jsme projet asi deseti vojenskými kontrolami. Vojáci se ujišťovali, kdo jsme, a co tam děláme. Po skončení bohoslužby nám bylo řečeno, že při naší písni byla nedaleko slyšet střelba, protože hned vedle našeho stanu byl vojenský stan a přechod z ukrajinské strany na okupované území. Lidé tam byli velmi vděční, přátelští, otevření a hladoví slyšet Boží slovo.
Večer jsme se vraceli (jeli jsme kolem 170 km) do města Lysychansk, kde jsme bydleli. Z tohoto místa jsme vyjížděli do okolí, abychom zde sloužili pod záštitou baptistických sborů v Lysychansku a Sievierodonecku (obě města mají kolem 100 000 obyvatel). Jedno dopoledne jsme pomáhali míchat beton na základy stavby nové modlitebny, kterou místní baptistický sbor v Lysychansku staví. Za čtyři dny služby na tomto místě jsme odsloužili celkem sedm bohoslužeb na několika místech, kam místní sbor pozval uprchlíky z okupovaného území. Povzbudili jsme je Božím slovem a hudbou, rozdali jsme jim celkem 200 balíčků potravin v hodnotě 1500 Euro. Finančně jsme práce těchto sborů (organizují tábory pro děti) podpořili částkou 3000 EUR. Dále jsme finančně podpořili misijní práci některých kazatelů a pracovníků částkou 800 EUR.
Velice děkujeme sborům BJB: Aš, Cheb, Sokolov, Karlovy Vary a Lovosice, také

Křesťanskému sboru v Karlových Varech za vybrané prostředky. Peníze jsme mohli sami rozdělit potřebným na místech naší služby. Děkujeme také VV BJB za nemalý finanční dar na cestu. Odečteme-li výdaje na cestu, rozdali jsme na jmenované potřeby kolem 5500 EUR plus další nákupy a dárky, které jsme vezli.

A co jsme si přivezli z Ukrajiny? Povzbuzení a nadšení, které jsme nabrali od lidí, sloužících v těžkých podmínkách. Jsou majáky naděje ve světě, který je plný bolesti, chaosu a utrpení způsobené válkou. Ministerstvo zahraničních věcí na svých stránkách varuje české občany, aby do těchto oblastí nejezdili. Ukrajina je v indexu globálního pokoje na 150. místě, ČR je na 10. místě, Lybie a Nigerie na 149. a 151. místě. Měli jsme strach, ale už bylo pozdě couvnout, neboť tyto informace jsme zjistili dva dny před odjezdem. Rozhodli jsme se odjet tam skrze víru a také díky povzbuzení a velké štědrosti našich sborů i jednotlivců. Nechtěli jsme jen tak poslat peníze někam na účet a okrást se o životní zkušenosti s Pánem a Jeho lidem, který žije a slouží Bohu, tam, v nebezpečné zóně. Díky vašim vytrvalým modlitbám jsme byli pod Boží ochranou. Mohli jsme svědčit, sloužit a volat lidi k Bohu. Jedině

On dokáže život člověka změnit. Ukrajinské sbory jsou radostné, přátelské, působí velmi kompaktním a příjemným dojmem. Cítili jsme, že mají velký hlad po Božím slovu.
Okupovaná zóna je záměrně uzavřena. Není možné tam poslat žádnou humanitární pomoc. Vztahy baptistů z Ruska a Ukrajny jsou zatím v módu PAUZA, řekl nám místopředseda UKR baptistů, který nás přijal na cestě zpět a objednal pro nás na večeři pizzu. Na otázku, za co se máme modlit v rámci Ukrajiny, nám řekl, abychom se přimlouvali za:

- jednotu baptistů na Ukrajině
- aby uprchlíci našli nový smysl života
- aby UKRAJINA zůstala demokratickým státem (lidé ve společnosti jsou rozděleni)
- aby církev nesla nadále slovo smíření ve společnosti a kázala mír
- za odstranění korupce (korupce je největší vrah Ukrajiny)
- za mír a celistvost Ukrajiny, aby se biblické hodnoty šířily, za to, aby se zastavila válka, a za nové politiky
- za ekonomickou situaci (všechny úrovně naší země se musejí uzdravit)
- aby se křesťanské hodnoty mohly šířit ve společnosti

Za celý tým: Nick Lica a Alois Boháček

Jak číst Bibli s malými dětmi?

Horko těžko. Mám dvě holčičky. Starší má tři roky a mladší půl roku. Ranní modlitbu zvládáme, protože už se do ní zapojuje starší, tříletá dcerka. Oblíbená je modlitba Otčenáš především proto, že ji známe ve zpívané verzi. To je pro děti velmi chytlavé a snadno zapamatovatelné. Jakmile ale otevřu Bibli, abych začala číst, nejenže mi začnou záhadně mizet veškeré záložky a poznámky z Bible, ale v závěru mi tahá Bibli z rukou se slovy: „Teď budu číst já." Když jí Bibli půjčím, usadí se, dlouho listuje, až nakonec prstem ukáže na nějaký verš, významně na mě pohlédne a řekne: „A Bůh řekl."
Ideální situace je, když starší dcerka ráno ještě vyspává, zatímco půlroční miminko je vzhůru. To se dlouhé četbě z Bible nebrání, upírá na mě tázavě své velké oči a je spokojené, když mu v pravidelném rytmu střídám hračky. To je sice na škodu opravdovému soustředění, ale lepší něco než nic. Jednou jsem zažila zajímavou situaci, když jsem se v takové chvíli modlila, holčičky trochu zlobily a povykovaly. Vtom mi Duch Svatý vnuknul modlitbu a prosbu za to, abych byla trpělivou a laskavou maminkou. Dětské ševelení náhle ustalo. Já otevřela oči a byla jsem přesvědčená, že děti musely zmizet, když je takový klid. Ale ony byly stále u mě a upřeně mě pozorovaly. A svým pohledem jakoby říkaly: „To je dobře, mami, že se za to modlíš. Potřebujeme trpělivou a laskavou maminku." A neskutečné bylo, že tehdy pěti měsíční dcerka mi svou mrňavou ručičku položila na moji ruku a moudře pokyvovala hlavičkou.
Pravidelné hloubkové studium Božího slova mi hodně chybí. Modlitba se dá praktikovat za chůze, při vaření, procházkách, nebo když uspávám děti. Ale čas na četbu delšího úseku z Bible se hledá obtížně. Když děti večer usnou, začne to vypadat slibně jen do té chvíle, než zjistíte, že vám už taky padá únavou hlava a soustředění je na bodu mrazu. Samozřejmě jsou dny, kdy máte víc energie, ale většinou vám prostě chybí. Někdy mi pomáhá prosit Pána Ježíše, aby mi tu energii dodal, abych se mohla do studia upřímně pohroužit. Ale abych nezapomněla - jsou tu ještě dětské, ilustrované Bible a dětské, křesťanské písničky, které pomáhají růst ve víře nejen dětem, ale i mně. Za to jsem vděčná. A tak mě hřeje pomyšlení, že péči o jejich duši nezanedbávám, a sebe taky duchovně povzbudím.

Markéta Matoušková

Keď sú bratia spolu

Názov: „Aké je dobré, keď sú bratia spolu“ niesol už 10. ročník stretnutia zborov BJB v južnej oblasti, ktorý sa konal 5. júna v Nových Zámkoch.

Je to vždy vzácny čas, keď sa môžeme stretnúť a stráviť jeden deň v spoločenstve bratov a sestier pri uctievaní nášho Pána. Dobrým a vzácnym robí takýto deň aj to, že tvar a obsah mu dáva svojou troškou každý jeden zbor z južnej oblasti. Zbory dostávajú priestor a čas poskytnúť službu a tým obohatiť spoločné stretnutie a hlavne prispieť do toho spoločného

koša, z ktorého si každý smie vziať kus požehnania.
Aj tento rok to bolo v tomto duchu. Bratia a sestry zo zboru Radostná správa z Nových Zámkov pripravili priestor a pracovali na celkovej organizácii tejto konferencie po technickej stránke. Zbory Hurbanovo, Nesvady, Tekovské Lužany a Svätý Peter zabezpečovali doobeda aj poobede program po hudobnej stránke cez službu chvál a piesní ich spevokolov.
Mali sme možnosť počuť svedectvo zo služby br. Peťa Kuruca (Hurbanovo) v Nepále.
Bratia kazatelia Sergej Mereshan (Nové Zámky), Zoli Kakaš (Komárno), Tibor Bánsky (Svätý Peter) sa starali o moderovanie a vedenie programu bohoslužieb tohto spoločného dňa.Témou doobednej bohoslužby bolo: „Ako žiť život, ktorý potešuje Boha,“ slovom nám slúžil brat Rob Schefer (USA), ktorý už dlhší čas žije vo Viedni, no pravidelne prichádza na Slovensko a spolupracuje s kazateľmi BJB v SR. Vďaka patrí aj br. kazateľovi Martinovi Tobákovi (Nesvady), ktorý tlmočil službu br. Schefera do slovenčiny.

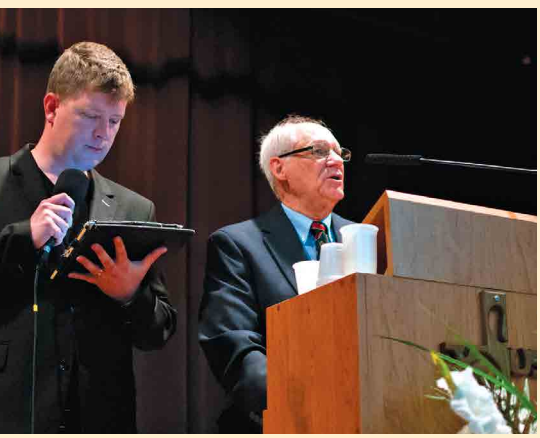

Niekoľko myšlienok so služby br. Roba:
„Tam, kde Boh dáva príkaz, my musíme poslúchať. Jedná sa najmä o Jeho morálny, etický zákon - to, ako máme žiť, ako sa správať, ako konať na tomto svete.“
„Avšak tam, kde nám Boh nedáva priamy príkaz, ako sa rozhodovať a čo robiť, rozhodnutia typu - kam budem chodiť do školy, kde sa zamestnať, kam ísť bývať, koho si vziať za životného partnera - tam nám dáva slobodnú vôľu sa rozhodnúť“ (2Moj 2, 16 ; 1Kor 7, 39 ; 1Kor 10, 27).
„To, že nám Boh dáva slobodnú vôľu ale neznamená, že Ho nezaujíma, ako sa rozhodneme. Tiež to neznamená, že nám nezanechal rady o tom, ako sa rozhodovať. Boh chce, aby sme sa rozhodovali múdro, v pokore a s dôverou, že On všetko robí pre dobro človeka. Boha viac zaujíma to, akým človekom sa staneme, než to, aké rozhodnutia budeme robiť.“

Témou poobedňajšieho stretnutia nás viedol br. kazateľ Pavle Cekov, ktorý hovoril o prijatí a ochote niesť Božie bremeno. Ako základ pre svoju tému čítal časť z 1. kapitoly knihy proroka Nehemiáša, svoju službu končil výzvou k ochote prijať toto Božie bremeno.
Vďaka patrí nášmu Pánovi za tento deň, znovu sa potvrdilo to, čo píše žalmista v žalme 133: „Aké je dobré a milé, keď sú bratia spolu... Tam udeľuje Hospodin požehnanie a život naveky.“

Zoli Kakaš
Foto: Daniel Nagy

Odpustenie

Určite nie náhodou vybrali naše sestry túto tému na tohtoročnú česko-slovenskú konferenciu sestier BJB, ktorá sa konala v Banskej Bystrici. Veď kto z nás sa viac stretáva so slovami *odpusť mi*, ak nie práve ony. Manželky, matky, duchovné i telesné sestry, nevesty, svokry atď.
Sám sa v poslednom čase zaoberám touto témou. V rodinnom či zborovom živote. Nedávno nám jedna staršia pani rozprávala o bývalej spolubývajúcej v Domove dôchodcov, ktorá jej veľmi ublížila, takže jej nevie odpustiť. V láske Božej sme jej vysvetľovali, že niet inej správnej cesty, len cesta odpustenia. Pán Ježiš jasne povedal svojim učeníkom, teda aj nám (Mt 18, 35): Tak i môj nebeský Otec učiní vám, keď neodpustíte jeden každý svojmu bratovi **zo srdca** jeho previnenia. Jasná reč.
Modlíme sa denne v Pánovej modlitbe: Odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom (Mt 6, 12). A Pán Ježiš pokračoval: Lebo ak odpustíte ľuďom ich poklesky, odpustí aj vám váš nebeský Otec; ale ak vy neodpustíte ľuďom ich poklesky, neodpustí ani váš Otec vaše poklesky (Mt 6, 14 – 15). Veľmi jednoduchá „ matematika“, a predsa mnohí z nás na nej zlyhávame.
A je to veľmi jasné – nedá sa špekulovať: Odpustíš, máš dvere do nebeského kráľovstva otvorené. Neodpustíš, ostaneš vonku! Vyberme si! To je biblický odkaz pre nás. Žijeme v slobode odpúšťania? Hoci aj do 490-krát (Mt 18, 21 – 22)? Alebo nás trápi závisť, nenávisť, pomstychtivosť, hnev a neodpustenie? Namiesto toho, aby sme sa odpustením zbavili bolesti, stále si ju vo svojej mysli opakujeme a strácame radosť zo spasenia.
Čo s tým? V jednej duchovnej piesni spievame: Ku krížu prichádzam, ta srdce prinášam, Baránku, skloň sa k biednemu...
Všetci túžime po večnom živote, tak nedovoľme satanovi, aby nás oň pripravil pestovaním neodpustenia! Tohtoročná konferencia sestier vyvrcholila v nedeľu 8. 5., keď si naše štáty pripomínajú Deň víťazstva (nad fašizmom). Nezabudnuteľný deň. A tak mi napadla otázka: Aké by to bolo úžasné, keby tí z nás, ktorí v zápase s nepriateľom našich duší v otázke odpustenia zvíťazili práve počas konferencie, mali taký pamätný Deň víťazstva, ktorý by sa zapísal do dejín nášho duchovného života, keď by došlo vo vzájomných pošramotených alebo narušených

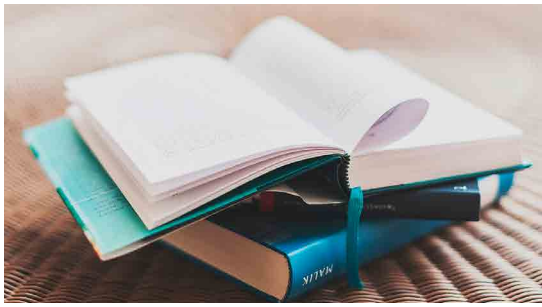

vzťahoch k zmiereniu a odpusteniu?! Radovali by sa mnohí – na zemi aj na nebi. Dal by Pán, ak sa to z rôznych dôvodov nemohlo stať počas konferencie, aby takýto Deň zažili čo najskôr.
Modlime sa za bratov a sestry, o ktorých vieme, že nemajú urovnané vzťahy, aby mohlo prísť Božie kráľovstvo medzi nás. Celkom na záver: Bratia a sestry, ktorí ste sa akýmkoľvek spôsobom podieľali na príprave a na požehnanom priebehu konferencie, nech vám Pán Boh bohato odplatí. Ďakujeme.

Ján Baláž, BJB Košice

Konference českých krajanů

V sobotu 14. května 2016 se ve sboru BJB Aš konal druhý ročník konference českých krajanů, kteří se vrátili do ČR z Rumunska, ze Svaté Heleny.

Pozvali jsme dva kazatele rumunských sborů nejblíže Svaté Heleny, kteří tam také sloužili, a kteří nás zde, v ČR, povzbudili Božím slovem na téma:
„Tam máme kořeny, zde neseme ovoce" (J 15, 1-11).
Konaly se dvě bohoslužby:
Ráno v 10 – 12 h, potom společný oběd a odpoledne ve 14 – 16,30 h druhá bohoslužba, při které jsme zpívali převážně staré písně (ty jsme rádi zpívávali před 25 lety v Rumunsku).
Také jsme si připomněli staré písně v rumunštině.
Zúčastnilo se více než 200 lidí. V radostném duchu jsme naslouchali Božímu slovu, společně zpívali a povídali si, snad také zhodnotili, zda zde neseme ovoce, které Bůh žádá.
Bylo nám připomenuto, že kořeny, které jsme dostali, se nemění.
Jsou jimi: Boží slovo, zvyk pravidelně chodit do Božího domu, pravá víra, Kristus náš Pán a Spasitel a smělost k nesení evangelia.
Chceme si jako krajané připomenout jednou za rok Boží plán s námi a uvědomit si, že nás Pán poslal sem do ČR, abychom zužitkovali duchovní kořeny, které nám dal k tomu, abychom nesli hojné ovoce, jež oslavuje našeho Boha.

Kazatelé:
A. Boháček a N. Lica

Beh partnerov v nádeji

Ak jazyk nie je zaznamenaný do podoby písmen, nie je možné preložiť žiadnu knihu, žiadnu učebnicu. A nielen to. Mnohé národy na svete si ani v 21. storočí ešte nemôžu prečítať príbeh o milosti – príbeh všetkých príbehov, v ktorom sa milujúci Boh skláňa k človeku, aby mu dal večný život, aby mu dal nádej!

Pred časom ste si mohli prečítať článok o službe nášho zboru a hlavne našich besiedkarov v misijnom programe PARTNERI V NÁDEJI. Je to projektové partnerstvo, pri ktorom nejde len o peniaze, ale o aktívne zapojenie sa do celosvetového hnutia prekladu Písma. Jeho zámerom je vytvoriť partnerskú spoluprácu medzi kresťanmi na Slovensku a misijnými projektmi v rozvojových krajinách. Cieľom je podporiť preklad Biblie, vyučovanie čítania v materinskom jazyku a zároveň vytvoriť duchovné partnerstvo, kde prebiehajú vzájomné modlitby a duchovné povzbudenie zo šírenia evanjelia. Finančne je podporená práca konkrétnych ľudí na misijnom poli.

Písala som o našich modlitebných aktivitách s deťmi, ale aj o rôznych formách služby, do

ktorej sa zapojil celý náš zbor a vďaka ktorej sa nám s deťmi podarilo získať nemalé finančné prostriedky pre projekt OMBA (názov projektu OMBA je pseudonym, ktorý sa používa z bezpečnostných dôvodov), ktorý je súčasťou programu PARTNERI V NÁDEJI. Učíme sa, ako byť v službe vytrvalí a ako môžeme mať zo služby radosť nielen my, ale aj naše okolie. Podarilo sa to aj ďalšou aktivitou, o ktorej chcem teraz napísať.

1. jún je sviatkom detí na celom svete a my sme si tento deň plánovali pripomenúť spolu s našimi besiedkarmi trochu netradične – charitatívnym behom s úmyslom pomáhať deťom v OMBE. Vďaka podpore niekoľkých kresťanov, ktorí mali túžbu našu aktivitu a snahu detí finančne podporiť, sme mali možnosť finančne sponzorovať každý odbehnutý kilometer a získané peniažky sme chceli poslať našim kamarátom v OMBE. K našej myšlienke sa však pridali aj ďalší, a tak sa za organizačnej pomoci Cirkvi bratskej, ECAV, BJB a Wycliffe Slovakia dňa 28. mája 2016 v Mestskom parku v Banskej Bystrici uskutočnil **1. ročník BEHU PARTNEROV V NÁDEJI.**

Zázemie pre náš beh sme našli v priestoroch Cirkvi bratskej, sídliacej hneď vedľa parku. Ochotne nám svoje priestory zapožičala. O občerstvenie sa postarali naše sestry zo zboru a bežcom s láskou napiekli všelijaké dobroty. Naši dorastenci zabezpečili pitný režim a pre potreby bežcov doniesli cca 50 litrov vynikajúcej sliačskej minerálky. Aj keď beh bol individuálny, nikto neodišiel bez medaily, resp. bez malého darčeka, o ktorý sa postarali študenti Evanjelického gymnázia v Banskej Bystrici. Viacerí dobrovoľníci z radov našich mládežníkov a študentov gymnázia pomáhali pri registrácii, značení trate a iných potrebných organizačných drobnostiach, aby beh bol zabezpečený po technickej aj bezpečnostnej stránke. Veľkou účasťou sa do behu zapojili žiaci ZŠ Narnia a členovia zborov ECAV, BJB a Cirkvi bratskej. Výborné počasie, vynikajúca kvalita tratí v peknom lesoparku (žiadne kopce, len rovina) a nadšenie takmer 160 bežcov (resp. PARTNEROV V NÁDEJI) vo veku od 2 do 90 rokov vytvorili podmienky na odbehnutie 1058 km. Dobrovoľné štartovné a odbehnuté kilometre umožnili získať na podporu projektov PARTNERI V NÁDEJI finančné prostriedky vo výške 2500 eur a my len veríme, že budú na pomoc a požehnanie týchto projektov.

Pre nás, ktorí sme toto podujatie organizovali, je odmenou nadšenie malých aj veľkých bežcov a podpora – či už praktická, alebo aj slovná – ostatných členov nášho zboru. Samotná príprava, priebeh a záver nášho podujatia je pre nás veľkým svedectvom, pretože v tom všetkom vidíme Božiu ruku a Jeho požehnanie, uvedomujeme si, že vlastnými silami by sme to nedokázali, a sme za to Bohu veľmi vďační. Aj takouto akciou sa podarilo spojiť kresťanov v Banskej Bystrici a dať nádej tam, kde o nej ešte z rôznych príčin nevedia. Veľké nadšenie pre toto podujatie zavládlo po jeho skončení nielen v našom zbore, ale aj v organizácii Wycliffe Slovakia, v zbore Cirkvi bratskej, v ZŠ Narnia a aj na Evanjelickom gymnáziu v Banskej Bystrici. Ak Pán Boh dá a budúci rok sa uskutoční **2. ročník BEHU PARTNEROV V NÁDEJI**, my všetci sa naň už teraz veľmi tešíme.

Prežívame obrovské požehnanie, pretože Pán sa priznal k tejto našej snahe a bohato ju požehnáva.

Tešíme sa na ďalšie spoločné aktivity – učia nielen naše deti, ale aj nás, myslieť na trpiacich a núdznych. Môžeme len Bohu ďakovať za to, že to, čo pred 1150 rokmi pre Slovanov urobili dvaja „Tesaloničania" Konštantín a Metod, dnes môžeme urobiť my pre nejaký iný národ na svete.

Soňa Antalíková,
učiteľka malej besiedky BJB Banská Bystrica

Setkání sester v Sokolově

Touha po duchovním růstu

Na setkání sester (dne 11. 3. 2016) v Sokolově jsem se těšila z několika důvodů. Sestry se začaly scházet pravidelně od loňské konference v Praze, a to 1x za tři týdny v počtu až 13 sester.
Asi před 20 lety jsem se spolu se sokolovskými sestrami zúčastnila biblického vzdělávání na dálku – tzv. kurzy BEE, které několik let probíhalo společně pro sestry i bratry a posléze i pouze pro sestry.
Při pohledu zpět to vnímám jako vzácné duchovní dědictví, na které bychom neměly zapomenout, ale vrátit se ke svým kořenům a toto duchovní dědictví předat další generaci. Touha po duchovním růstu byla motivací pro toto studium, ve kterém v té době bylo zapojeno velké procento mladých členů sokolovského sboru. Jsem Pánu Bohu vděčná, že i já jsem se těchto kurzů mohla spolu s několika bratřími z karlovarského sboru zúčastnit.
Sešly jsme se v rodině sestry Krtové. Bylo to milé, když na setkání přišly i mladé sestřičky – dcery těch sester, které se výše zmíněných kurzů zúčastňovaly. Z důvodu nemoci se několik sester nemohlo zúčastnit, proto se nás sešlo jen šest. Prožily jsme i tak Boží blízkost a vzájemnou lásku a radost ze vzájemného společenství.
Základ pro slovo povzbuzení jsem zvolila z 1. K 13, 8: „Láska nikdy nezanikne. Poznání – to bude překonáno.“ Poznání nestačí – bude překonáno. Mnohé, co jsme se v životě naučily, zapomeneme. Naše poznání je jen částečné (verš 9), ale láska nikdy nezanikne – ani smrtí. Příkladem je Pán Ježíš. Jeho láska šla až do krajnosti – až na smrt. Prokázal svou lásku k nám až do konce. Boží láska dosáhla svého dovršení v bolesti. Neexistuje žádná láska bez bolesti. Láska funguje tam, kde nefunguje nic jiného. Klíčem pro naše vztahy, naše uzavřená srdce je láska – Boží láska.
Sestry slouží při bohoslužbách zpěvem a tak jsme na závěr po společných modlitbách chválily Pána při nácviku nové písně.

Jana Pospíšilová

Naši jubilanti

Senior klub v západnej oblasti BJB sa zišiel ako pravidelne posledný štvrtok v mesiaci máj. Avšak toto stretnutie malo veľmi slávnostný nádych.

Z milosti Božej sme mali dvoch okrúhlych jubilantov, a preto sa celé naše stretnutie nieslo v duchu spomienok na vodcov.
Už tento názov nás upriamuje na jedného vzácneho jubilanta, najstaršieho člena nášho senior klubu, brata **Juraja Hovorku,** ktorý sa z milosti Božej dožil v máji **deväťdesiatich** rokov.
Druhou jubilantkou bola milá sestra **Terčika Kremská**, ktorá sa z milosti Božej dožila svojich **osemdesiatych** narodenín.
Počas nášho stretnutia sa k nám obaja prihovorili a brat Juraj nám pripravil video prezentáciu svojej celoživotnej umeleckej práce. Bolo sa na čo pozerať! Všetci sme mali zatajený dych a pociťovali sme veľký obdiv k autorovi všetkých nádherných diel.
Po slávnostnom obede prišli gratulácie a osobné rozhovory. Sme nesmierne vďační nášmu Pánovi za životy našich jubilantov, zvlášť za brata Juraja, že i popri takej náročnej práci, ktorú vykonával po celý život, si našiel dostatok času a spolu so svojou manželkou Ľubkou sa venovali rok čo rok mládežníkom a dorastencom. Pripravovali nám mládežnícke tábory a veľa iných kresťanských aktivít pre nás mladších. Viedli nás k Pánovi a ukazovali na Neho úžasnými spôsobmi, pretože v čase totality to nebolo také jednoduché. Vždy nám boli príkladom svojím životom a svojimi skutkami.
Vrúcne Vám za všetko ďakujeme.

Prajeme Vám ešte veľa zdravia, síl, pokoja, Božej milosti, ochrany, ale hlavne Božieho požehnania.

jm

Čo sa oplatí?

Roky som vyučoval na Základnej umeleckej škole a obzvlášť ma zaujala jedna skutočnosť. Do školy sú prijímané malé deti, ktoré hudobný nástroj ešte neovládajú. Po niekoľkých rokoch však mnohé z nich už dokážu krásne hrať. Neraz som si kládol otázku: **existuje aj v duchovnom živote človeka podobný proces rozvoja?** Vždy ma tešilo sprevádzať tých usilovnejších žiakov po tej istej dráhe od jednoduchého k zložitejšiemu a so záujmom pozorovať, ako si ktorý dokáže osvojovať nové prvky, vedomosti či zručnosti. V duchovnom živote sa mi však zdá, akoby sme aj napriek mnohým modlitbám a úsiliu roky „stáli na mieste". A zjavne to nie je iba naša skúsenosť. Stačí si všimnúť, **koľko percent ľudí z celkového počtu obyvateľov** v jednotlivých dedinách a mestách **ešte ako tak pravidelne navštevuje bohoslužby** vo všetkých kresťanských denomináciách. Táto duchovná slabosť je príležitosťou pre expanziu iných kultúr, z ktorých sa do popredia dostáva islam. Rok 2015 bol v západnej Európe rokom masového prílivu imigrantov z juhu, smerujúcich predovšetkým do Nemecka a ďalších západných štátov. Väčšina z nich je moslimského vierovyznania, ktoré aj dôsledne uvádzajú do života. Český lekár MUDr. Vladislav R. pracujúci v Británii, ktorý dlhodobo sleduje tento vývoj, hovorí, že myšlienka integrácie moslimských komunít zlyhala. V časopise „Zmena a rast" č. 45/2016 píše: „Vôľa uzavretých moslimských komunít k integrácii je mizivá, naopak motivácia pre vlastnú expanziu je extrémna. V niektorých štátoch došlo k vytvoreniu paralelných svetov s paralelnými hodnotami, dokonca i k paralelným právnym systémom. V Británii napríklad existujú desiatky šaria-tribunálov." Podobne usilovne pracujú predstavitelia LGBTI a rôzne ďalšie skupiny s cieľom získať kontrolu nad svetom. Je to **usilovná práca ľudí v duchovných oblastiach mocí temnosti, aby viedli ľudstvo do večnej záhuby** (Ef 6, 12)! Sú dobre organizovaní, pracujú neúnavne a s celým nasadením. „**Boh však nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli k pokániu**" (2Pet 3, 9). Preto poslal na túto zem svojho Syna, Pána Ježiša Krista, aby sa narodil ako človek, aby vzal na seba trest za hriechy všetkých, ktorí v Neho uveria. Svojou smrťou na kríži nás vykúpil z moci diabla hriechu a smrti. Tým, že vstal z mŕtvych, zvíťazil nad smrťou a otvoril nám cestu do večného života. Aby sa to mohlo naplniť, založil cirkev a pred vstúpením do neba dal svojim učeníkom veľké poverenie. **Povedal:** „Je mi daná všetka moc na nebi aj na zemi. Preto **choďte a získavajte mi nasledovníkov vo všetkých národoch a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého. A učte ich, aby zachovávali všetko, čo som vám prikázal. A spoliehajte sa na to, že ja som vždy s vami až do konca sveta"** (Mt 28, 18 – 20). Na Letnice po zoslaní Svätého Ducha sa toto veľké dielo Božej záchrany začalo šíriť s veľkou dynamikou. Dostalo sa aj do Európy a spôsobilo v nej veľké zmeny k dobrému. Otázka znie: Prečo sa súčasná spoločnosť masovo odvrátila od Boha? A čo nám kresťanom chýba k tomu, aby sa zastavil proces úpadku a stagnácie a mohol nastať zdravý rast cirkvi Pána Ježiša? Prvá cirkev rástla neuveriteľne rýchlo. Apoštolovia sa nezapletali do žiadnych iných činností, ale sústredili sa na jedno: „My sa však budeme plne venovať modlitbe a službe Slovom" (Sk 6, 4). Apoštol Pavol píše: „Majte na pamäti tie tri roky, ktoré som s vami strávil a že som celý čas vo dne v noci vychovával každého z vás, neraz aj so slzami v očiach (Sk 20, 31). Oni všetci napĺňali slová Pána Ježiša, ktoré vyslovil, keď s ľútosťou videl ľudí, ktorí prichádzali za ním, lebo nevedeli, na koho sa majú obrátiť so svojimi problémami a kde hľadať pomoc. Boli ako ovce bez pastiera. „Vtedy povedal svojim učeníkom: Žatva je veľká, ale žencov je málo. Preto proste Pána žatvy, aby vyslal robotníkov na svoje polia" (Mat 9, 37). Tieto slová sú aktuálne aj v súčasnej dobe. Ide o otázky života a smrti. **To najdôležitejšie, čo sa vo svete deje, je v podstate zápas o mysle a srdcia ľudí**. Všetko ostatné je iba odvádzanie pozornosti. Keď obraciame svoju myseľ a srdce k Bohu, otvára sa nám duchovný zrak. Tam, kde zavládne Božie kráľovstvo, prichádza spravodlivosť, pokoj, radosť, láska a všetko dobré. Rôzne „svetové" systémy skôr či neskôr padnú, ale Božie Kráľovstvo je večné. Preto **jediné, čo sa naozaj oplatí,** je usilovať sa o také nebeské hodnoty, ktoré majú večnú cenu, verne stáť na strane Spasiteľa sveta a **pracovať pre večnú záchranu ľudí.** Tým sa aj život na tejto zemi stáva omnoho krajším, zmysluplným a z pohľadu večnosti plnohodnotným.

(Použité preklady Písma: Roháčkov, Ekumenický a Nádej pre každého. Priezvisko lekára som z bezpečnostných dôvodov skrátil.)

Ľubomír Počai

Rozdávej svůj čas

Při vzpomínce na návštěvu sester z Vinohradského sboru (dne 29. 2. 2016) se mi v myšlenkách objeví hluboká úcta, vděčnost, láska.
Od mých 16 let, kdy jsem poprvé přijela na setkání pěveckého sboru JAS (leden 1979), jsem vnímala velkou obětavost místních sester. Každá konference znamenala obrovské nasazení v kuchyni – poslech probíhajícího programu jen z reproduktorů, úklid prostor dlouho do noci po skončení večerních shromáždění. Sestry pro mne byly a jsou příkladem.
S takovými myšlenkami, pocity a srdcem plným očekávání jsem jela na setkání sester Vinohradského sboru.
Po vřelém uvítání nás sestra Helenka Včeláková uvedla k modlitbám.
Sestry se v současné době zamýšlejí pod vedením sestry Polohové nad tématem knihy Gary Chapmana „Láska jako způsob života".
To mne tak inspirovalo, že jsem si knihu obstarala a s našimi sestrami v Karlových Varech jsem se tímto tématem začala také zabývat.
Ke svému zamyšlení a povzbuzení sester jsem zvolila tři dopisy z knížky „Milované princezně" od Sheri Rose SHEPHERD. Následující slova jsme četly na základě verše z Markova evangelia 9, 41*:*
„Kdokoli vám podá číši vody, protože jste Kristovi, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu":
„Vidím, jak se rozdáváš druhým lidem. Miluji Tvé srdce a způsob, jak nabízíš pomocnou ruku těm, kdo to potřebují. Pokaždé, když se vzdáš svého pohodlí a obětuješ svůj život v mém zájmu, najdeš pravý zdroj klidu a radosti. Chci, aby sis pamatovala, že mě nikdy nemůžeš předčit v dávání, má lásko. Všechno, co děláš nebo říkáš pro šíření mého Království, se Ti v hojnosti vrátí.
Teď jdi a rozdávej svůj čas a něžnost světu, který tak zoufale potřebuje, abych se ho Tvým prostřednictvím dotkl. S láskou Tvůj Král a Dárce života." Abychom měly co dát světu, který nás potřebuje, i my si musíme udělat čas dívat se k nebi. A to jsem při vzájemném sdílení se sestrami prožívala. Sestry se scházejí pravidelně 1x za měsíc. Sešlo se nás celkem třináct. Sestry nespěchaly domů - udělaly si čas na toto setkání. Navíc každá sestra přinesla také něco dobrého k pohoštění a tak se předávaly i některé nové recepty. Také jsem si jeden odvezla. Odjížděla jsem domů plná vděčnosti za dar Boží rodiny, do které nás Pán povolal.

Jana Pospíšilová

Ostravské Lobelky

Návštěva ostravských sester (dne 31. 5. 2016) měla několik prvenství. Tím prvním byla moje cesta vlakem, Pendolinem, hezký zážitek i pro ty, kteří neradi cestují.
Díky ochotě manželů Ondrejových jsem poprvé viděla ostravské vysoké pece a musím přiznat, že jsem byla (já netechnický typ) tímto dílem naprosto ohromená.
Pak přišlo to hlavní. Poprvé jsem viděla živý obraz ostravských Lobelek. Nevíte, co to je? Tak si říkají ostravské sestry. Proč právě Lobelky? To je tak.
V Ostravě sestry vypěstovaly zvláštní odrůdu nádherných roztomilých kytiček, kterým se v Ostravě velmi daří – „Ostravské Lobelky". Jsou odolné vůči různým vlivům. Odolávají i silně nepříznivým situacím. Jejich pěstitel dbá, aby každý plevel byl hned v začátku odstraněn a ony mohly vyrůstat jedna těsně vedle druhé a být pro sebe navzájem oporou. To je pro ně typické. Pěstitel přidává vše, co potřebují v pravý čas. Už v názvu: „Ostravské Lobelky" je obsažena nejen krása, ale i vzájemná potřeba být spolu. Každý tvar květu je trošku jiný a společně tvoří překrásný modrý koberec, na kterém s láskou spočine i Stvořitelské oko. Pěstitel dodává podporu a dostatek výživy, aby hojně kvetly a byly ozdobou na místě, kde jsou. Nevím, zda jiné Lobelky voní, ale vím jistě, že „Ostravské Lobelky" jsou Bohu libou vůní Kristovou.
Slovo pro sestry **„Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodí v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání. Jsme totiž jakoby vůní kadidla, jež Kristus obětuje Bohu, ta vůně proniká k těm, kteří docházejí spásy i k těm, kteří spějí k zahynutí" (2 K 2, 4–15).**
To bylo mým přáním sestrám, aby stále v létě, i v zimě voněly libou vůní Pána Ježíše Krista. Aby jejich vůně přilákala mnoho těch, kterým bude životadárnou vůní, vedoucí k životu, a to životu věčnému.
To je veliká přednost a zároveň poslání „Ostravských Lobelek". Proto dokážou být oporou jedna druhé.
V této souvislosti jsem zmínila ještě jeden text z písma. **„I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista" (1 Pt 2, 5).**
To je obraz nás samotných. Jako živé kameny jsme opracované tak, abychom se hodily do stavby společenství domu Božího. Každá známe dláto, kterým nás Pán Bůh opracovává. Není to příjemné a často velmi bolestivé. On ale ví, jak máme vypadat. Pokud jsme živými kameny, pak také rosteme. Rosteme, když čteme Boží slovo, které můžeme nasávat, a ono se stává součástí nás. Důležitý pro stavbu je základní kámen a tím je Pán Ježíš Kristus. Úhelný kámen, který drží celou stavbu pohromadě. On je tím pojivem, které drží jednotlivé opracované kameny pohromadě. Záleží na každém kamenu. Jeden neopracovaný hrot způsobí, že kámen nezapadá, hrot musí být odstraněn.
Jak vypadáme jako „kameny", kolik je na nás ještě hrotů, které musí být odstraněny?
Pán Bůh nenechává žádné nedodělky, žádná torza. On byl na začátku našeho opracování a On své dílo dokončí. To je zaslíbení i pro ostravské sestry.

Sestry v Ostravě jsou velmi aktivní. Jedním předpokladem jejich obsírné práce je to, že se scházejí každý týden v úterý v počtu kolem deseti, ve věkovém rozmezí 3– 81 let. Jejich aktivátorem je sestra Klára Ondrejová, která je se sestrami v emailovém spojení a to podotýkám, že i se sestrami ve vyšším věku, které se práci s emailem musely naučit a naučily.
Každý týden Klára posílá modlitební předměty, o kterých mluví na setkání. Jsou to hlavně aktivity, ve kterých pracují během týdne a různé další modlitební předměty, jako jsou nemocné a potřebné sestry. Prostě jedna o druhé ví, za co se má modlit, a aktivit ve sboru není málo.
Seniorský klub - každé Vánoce sestry připravují večeři, program a dárky pro seniory ze sboru, kteří už nemohou docházet. Ty, které nemohou vůbec chodit, přivezou autem a v tom jim pomáhají i bratři.
Klub brouka Pytlíka – to jsou tvořivé dílny pro děti mladšího školního věku.
Klub Motýlek – je pro rodiče na mateřské dovolené. Zde hodně pomáhají „Babičky". To jsou starší sestry ze sboru, které dělají „servis". Vaří kávu, připravují materiály, dohlížejí na bezpečnost.
Divadelní společnost Kukla – hrají divadelní kusy z vlastního pera sestry Alice Bohuslavové při různých akcích, jako například Den dětí, Noc kostelů hru s názvem „Marnotratný syn".
Maňáskové divadlo A.H.O.J. - hraje většinou v neděli odpoledne pro menší děti.
Klub ČAJKA – je pro mládež. Schází se zde i s nevěřícími kamarády a spolužáky. Přicházejí sem i děti z etických dílen na školách, které vede Danka Eliášová.
Angličtina pro dospělé.
Skupina PPL, to je Prima Parta Lidí. Zde se schází dorost.
Nepravidelně pořádají **WORKSHOPY** pro ženy. Tentokrát bez dětí, pod odborným vedením sestry Lenky Lazorové. Vytvářejí různou technikou blahopřání, modelují z marcipánu, korálkují, vytvářejí piškotové variace- to prý mělo velký úspěch.
Všechny tyto kluby vedou sestry. Jen v PPL je i bratr kazatel.
Byla to skvělá příležitost být uprostřed takového dění. Setkání sester, kde se ne jen mluví, ale i koná.
Přejeme jim, aby se Ostrava rozvoněla překrásnou vůní „Ostravských Lobelek". V tom ať jim Bůh pomáhá a vede jejich další práci.
Děkuji za povzbuzení, kterým pro mne byla návštěva u sester v Ostravě, a věřím, že přinese něco i čtenářům.

Helena Včeláková
Předsedkyně Odboru sester BJB v ČR

Témata příštích vydání Rozsévač/Rozsievač 2016:

Číslo **8 /2016** -
Mírnost a sebeovládání, nebo hněv?
uzávěrka: 10. 8. 2016
Číslo **9 /2016** - **Pokora, nebo pýcha?**
uzávěrka: 10. 9. 2016
Číslo **10/2016** - **Vánoce**
uzávěrka: 10. 10. 2016

Inzercia

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokrývanie kostolných striech a veží. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhoročnú záruku.
Kontakty: Tel.:
035/659 31 39, 0905 389 162, webové stránky: www.reart.eu

Krajina – panoráma

Seriálom vás sprevádza Vladimír Malý

Všetkým sa nám občas naskytne nádherný pohľad na krajinu či mesto a chceme si ho zachytiť na fotografii. Pokiaľ sme blízko motívu, zistíme, že sa nám celý nevojde do objektívu. Môžeme si však ľahko poradiť tak, že zhotovíme niekoľko snímok a potom ich v PC spojíme do jednej – PANORÁMY. S nástupom digitálnej techniky sa panoráma stala obľúbenou najmä preto, lebo je jednoduché ju vytvoriť. Mnohé kompakty už sú vybavené panoramatickým programom, ktorý nám asistuje pri vytváraní panorám, a niektoré ich aj poskladajú do výslednej panorámy. Existuje aj iný spôsob vytvorenia panorám. Pokiaľ zhotovíme snímku širokouhlým objektívom a následne ju orežeme do populárneho rozmeru, získame „FALOŠNÚ PANORÁMU". Orezaním nadbytočnej časti oblohy a popredia sme získali fotografiu, ktorá navodzuje dojem panorámy **č. 1**. Takáto „panoráma" vznikla orezaním fotografie **č. 2.**

Ak sme ďalej od motívu, zaznamenáme síce väčší priestor, no všetko je malé a strácajú sa detaily. Záleží však na našom zámere, čo hodláme zobraziť. ***Výhodou je, že peknú panorámu môžeme vytvoriť maličkým kompaktom alebo aj zrkadlovkou.*** Verím, že nasledovné praktické rady a znalosti nás inšpirujú k tomuto fotografickému žánru. Prvé panorámy sa nám síce nemusia hneď vydariť, potrebujeme len trochu cviku a trpezlivosti a výsledok nás poteší. Je tu ale ešte jedna dôležitá vec, ktorú si musíme zodpovedať – hodláme panorámu vytlačiť, alebo len prezerať v počítači? Preto sa už pri jej tvorbe musíme zariadiť podľa toho, z koľkých záberov bude panoráma pozostávať. Prípadný úzky pás na malej fotografii nás totiž nenadchne, lebo mu chýbajú detaily. Pre tlač je vhodná panoráma z dvoch až štyroch záberov. *Ak chceme dokonalú panorámu, potrebujeme statív, ale nie je nevyhnutnosťou.* POSTUP: Na zvolenom stanovisku si prezrieme celý motív od začiatku až po koniec a presvedčíme sa, či sa v ňom nenachádzajú rušivé prvky.

1. **ISO** (citlivosť) nastavíme podľa svetelných podmienok na nízku hodnotu (100 – 400) a **WB** (vyváženie bielej) na **AUTO**.

2. Odfotíme časť scenérie, v ktorej sú aj svetlé, aj tmavé prvky. Zapamätáme si hodnoty (clona/čas).

3. Prepneme fotoaparát do manuálu a nastavíme uvedené hodnoty z kontrolnej snímky.

4. Nastavíme objektív na ohniskovú vzdialenosť **35 až 50 mm**. Zaostríme na vzdialenosť asi **1/3** vzdialenosti a potom prepneme na manuálne ostrenie. **NASTAVENIE ohniska (zoomu) už nesmieme meniť,** lebo by sa nepodarilo fotky správne spojiť. VEĽMI ŠIROKOUHLÉ OBJEKTÍVY nie sú vhodné, nakoľko vykazujú rôzne skreslenia a spájanie nemusí byť presné.

5. Urobíme prvú snímku. Ďalšia ju musí **prekrývať o 30 až 50 %.** To platí pre všetky snímky. Aparát by sa mal otáčať okolo svojho stredu a my otáčame telom, ako keby sme sedeli na otáčacej stoličke. **POZORNE sledujeme horizont** alebo vodorovnú líniu, aby sme nemali odchýlku o viac ako **10 % !!!**

Z tohto dôvodu je nápomocný statív, lebo udržuje presnú vodorovnú líniu.

RADA: *Ak budeme robiť viac pokusov pre jednu panorámu, pred prvým záberom si odfotíme prst a po poslednom dva prsty. Tým spoľahlivo oddelíme sériu fotiek.*

Fotiť môžeme buď na šírku, alebo na výšku. Druhá možnosť je výhodnejšia, keďže pri spájaní v PC vznikajú určité orezy (hlavne pri vodorovných výchylkách), a tým zabránime vzniku úzkych panorám. **Fotiť môžeme cez hľadáčik, alebo pomocou LCD displeja.**

PANORÁMU si nemusíme spájať výlučne s pohľadom krajiny, ale ju môžeme použiť všade tam, kde potrebujeme širší záber a nemáme možnosť ustúpiť. Napr. v meste, alebo aj v byte. Keď som chcel zachytiť priestor parku, nepodarilo sa mi to dosiahnuť žiadnym objektívom. Preto som použil 6 záberov na vytvorenie výsledného obrazu. Tu je vidieť veľký rozdiel v jase scenérie. Vľavo sú tmavé stromy a na pravej strane budova osvietená slnkom. V takýchto prípadoch treba rozdielne zábery korigovať korekciou expozície - FOTO č.3. Častým nedostatkom dovolenkových fotografií architektúry sú neúplné zobrazenia vysokých stavieb. Fotografie môžeme skladať aj nad seba.

Pri fotení **KOSTOLA** som nemohol ustúpiť viacej dozadu kvôli stromu, ktorý by obmedzoval výhľad, a pri použití širokouhlého objektívu boli zvislé línie veľmi naklonené. Preto som výslednú fotografiu č. 4 dosiahol spojením obr. č. 5 a 6.

RADA: vyhýbame sa motívom, kde je zjavný pohyb – ľudia, hýbajúce sa stromy vo vetre, tečúca voda, plávajúce oblaky. Na panoráme prístavu (foto č. 7.) je na ľavej strane vidieť iné zvlnenie hladiny mora. Všimne si to ale len pozorné oko.

Ďalšou výhodou panorámy je, že môžeme zobraziť tú istú osobu viackrát (aj seba). Na spájanie fotografií ja osobne používam ZONER pre jeho jednoduchosť. Ak bolo dostatočné prekrytie a neboli veľké horizontálne výchylky, stačí niekoľko kliknutí a panoráma je hotová. Tiež je možné zadať manuálne body spájania.

MYŠLIENKA:

Dokonalá panoráma nevznikne sama od seba, ale potrebujeme ju pospájať z jednotlivých záberov. Úžasný je moment, keď sa Svätý Boh spojil s hriešnym človekom prostredníctvom svojho Syna. Pán Ježiš preklenul priepasť a svojím krížom vytvoril toto dokonalé prepojenie. Kristova láska nás spája. Každý osobne sa musíme usilovať, aby táto dokonalosť bola v našom živote viditeľná a máme k tomu dobrý návod (Kol 3, 12 – 14).

Sucho útočí, Etiópia potrebuje pomoc

Nedostatok vody, úrody, stúpajúce ceny potravín, narastajúci hlad. Až 49 miliónov ľudí môže trpieť dôsledkami sucha, ktoré zasiahlo africký kontinent. Sucho vo východnej Afrike je podľa medzinárodnej organizácie *Save the Children* porovnateľnou hrozbou ako vojna v Sýrii.
Afrika trpí obrovským suchom pre fenomén El Niño, ktorý spôsobuje nadmerné otepľovanie Tichého oceána. Dôsledkom je extrémne počasie ako dlhé suchá a prívalové dažde. Suchom sú v súčasnosti najviac postihnuté štáty južnej a východnej Afriky, ako je Juhoafrická republika, Somálsko, Mozambik, Zimbabwe či Etiópia.
V Etiópii spôsobil jav El Niño najhoršie sucho za posledných 30 rokov. Väčšina drobných farmárov má problém uživiť svoje rodiny. Pokiaľ

nebude dostatok obilia, ľudia nebudú mať čo jesť. Ceny potravín v postihnutej krajine narastajú a stúpa počet tých, ktorí si ich nemôžu kúpiť. V súčasnosti sucho prehlbuje podvýživu obyvateľstva, lebo pre nepriaznivé podmienky nemožno pestovať takmer žiadne plodiny. To má za následok aj vymieranie dobytka. Spolu s rastúcou biedou nastáva ďalší problém. Deti nenastúpia do školy, lebo rodičia si nemôžu dovoliť pokryť náklady spojené so vzdelaním. V Etiópii sa obávajú, že farmári sa v dôsledku sucha začnú sťahovať a budú hľadať vodu pre zvieratá. Nielen v svojej krajine, ale aj za jej hranicami. Ľudia budú utekať pred hladom a hľadať útočisko vo vyspelejších štátoch. Situácia v Etiópii je vážna. Ťažko si vieme predstaviť, že sucho môže zabíjať. Na Slovensku doposiaľ zažívame len veľmi mierne následky sucha, zásoby vody sú dostatočne veľké. Málo zrážok sa dotýka najmä poľnohospodárov, ktorí majú nižšiu úrodu. Stále však môžu sadiť, siať, zberať úrodu a predávať produkty. Hoci niekedy menej a drahšie. Hlad ale nehrozí, ani nedostatok pitnej vody.
Etiópia je na tom inak. Ľudia tam bojujú o prežitie. Podľa informácií OSN trpí v súčasnosti podvýživou 400-tisíc etiópskych detí. Ďalších 10 miliónov ľudí potrebuje potravinovú pomoc.
My v Nadácii Integra sa tomu nechceme len nečinne prizerať, preto vás pozývame k spolupráci. Modlite sa spolu s nami za ľudí v Etiópii, ktorých ničia klimatické zmeny. Mnohí z nich denne prosia Boha o pomoc a nestrácajú nádej. Pridajte sa k nim a pomôžte im aj prakticky. Zaslaním finančného daru na náš účet im pomôžete zabezpečiť jedlo a vodu a zachránite ľudské životy. Ďakujeme.
IBAN SK50 1100 0000 0026 2747 5658
Etiópia - Jav El Niño je spôsobený nadmerným otepľovaním Tichého oceánu. Následkom toho sa očakávajú dlhšie periódy sucha, ktoré vystriedajú silné prívalové dažde. Voda do presušenej pôdy nebude vsakovať a pravdepodobne bude dochádzať k rozsiahlym povodniam.

integra MALAIKA pomáhame deťom v Afrike

Erika Kremská

Príbeh malého dievčatka

Malá Sapna (meno nie je pravé) slúžila od svojich šiestich rokov v dome svojich pánov v Káthmandu. Dnes má Sapna dvanásť rokov a je jednou z detí, o ktoré sa staráme v detskom domove. Niekto by mohol namietať, že to nie je ideálny život pre dieťa, ale v porovnaní s podmienkami, v ktorých žila predtým, sa z dnešného života teší a je veľmi spokojná.
Sapnu sme si všimli hneď v prvý deň, ako sme s Leenou navštívili spomenutý detský domov. Vtedy sme ešte netušili, že sa staneme jeho trvalou súčasťou. Pravdou je, že nebolo ťažké všimnúť si malé dvanásťročné dievča, ktoré nám prinieslo na tácke tri šálky čaju, čo sama pripravila (nie je také jednoduché urobiť tradičný nepálsky „milk tea“) a s nimi aj veľkú kopu sušienok. Mňa osobne prekvapilo, že sa s tým trmácala cez štyri poschodia a nerozliala ani kvapku. Ja sám by som s tým veru mal problém. Rozmýšľal som, či má toto malé dievčatko, ktoré sa na nás s Leenou usmievalo, dané schopnosti vrodené alebo naučené.
To druhé bola pravda. Ako sme sa s malou Sapnou rozprávali, tlačili sa nám slzy do očí, to sa nám však stáva dosť často.
Sapna pochádza zo západného Nepálu. Z jednej z tých dedín, do ktorých sa najskôr ide dva dni autobusom z hlavného mesta a potom pár dní pešibusom. Jednoducho dedina na úpätí niektorého z himalájskych vrchov, úplne izolovaná, kde vám divoké zvieratá želajú dobrú noc a chrobáky s pavúkmi dobré ráno. Sapna pochádza z nižšej kasty a o rodičov prišla vo veku štyroch rokov, keď ich zabil zosuv pôdy. Jej príbuzní sa o ňu a jej súrodencov snažili starať, ale oni samotní mali detí viac než dosť a ich malé polia častokrát nestačili ani pre nich. Vlastníkmi pôdy v Nepále sú väčšinou brahmini (najvyššia kasta) a nižšie kasty vlastnia často len malé políčka. Najlepšie je na tom bývalý nepálsky kráľ, ktorý je jedným z piatich najväčších vlastníkov pôdy na svete.
A tak sa nakoniec malá Sapna dostala v šiestich rokoch do majetnejšej rodiny v Káthmandu. Okolnosti, za ktorých sa sem dostala, si už nepamätá a nie sú jej známe, alebo možno len nechce povedať. Ale nemusíte sa báť, žiaden „happy end“ sa nekoná. Malá Sapna tak ako mnoho iných detí v Ázii slúžila ako domáci „otrok“. Neviem, ako inak totiž nazvať situáciu šesťročného dievčaťa, ktorého jedinou úlohou je v tomto útlom veku v cudzom dome upratovať, starať sa o iné deti, variť a robiť všetko, čo dokáže. Aby toho nebolo málo, nová rodina jej nedovolila chodiť do školy, lebo by potom nemala čas na svoje povinnosti.
V danej domácnosti vydržala Sapna do svojich desiatich rokov. Keď sa však okrem upratovania, varenia a obsluhovania malo stať jej ďalšou povinnosťou slúžiť ako hračka „majiteľovi“, Sapna sa rozhodla utiecť. Pri jednom z každodenných nákupov sa rozbehla a už sa neobrátila. Na ulici našťastie strávila len veľmi krátky čas, konkrétne pár mesiacov. Potom ju našli majitelia už spomenutého detského domova a vzali ju k sebe.
Sapna je v detskom domove už takmer dva roky. Často sa stará o ostatné mladšie deti, rada varí a upratuje. Niekedy sa obávame, či tak nerobí zo snahy zaslúžiť si našu opateru a lásku, ale zdá sa, že jej to robí radosť. A ešte jedno má veľmi rada... rada chodí do školy.

HOPE FOR KIDS

Naše občianske združenie Hope For Kids Nepal je partnerom detského domova, v ktorom Sapna a iné deti s podobnými príbehmi vyrastajú. Okrem toho pracujeme so „street children“ v uliciach Káthmandu a v súčasnosti hľadáme modlitebných a finančných partnerov. Ak by ste mali záujem dozvedieť sa viac o našej práci a víziách, navštívte našu webovú stránku www.hopeforkidsnepal.org alebo nás kontaktujte cez email: info@hopeforkidsnepal.org. Ďakujeme

Peter Kuruc, predseda OZ HFK Nepal

„Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha.“ (Ex 20, 9 – 10)

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne dakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Michal Lapčák, Daniel Mada, Daniel Nagy www.christianphotos.net, Photo: © James Thew / Dollar Photo Club, © Artur Marciniec / Dollar Photo Club a archív redakcie. Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.